

Midtøsten i bevegelse og endring

- Den store myten om israelsk annektering
- Debatten om territorienes fremtid
- Islam i fokus
- Slaveri er utbredt i Afrika og Midtøsten

Bildet fra undertegningen av normaliseringsavtalen mellom Israel og to arabiske land i september 2020 er et historisk bevis på at Europa er på villspor i sin kritiske og negative holdning til den jødiske staten. Under oljekrisen i 1973 og den arabiske terroren mot sivile mål i Europa ga EEC-landene avkall på selvforsvar og føyet seg etter det arabiske kravet om støtte til PLO som *“den eneste legitime representant for det palestinske folk.”* I Stortinget uttalte Utenriksministeren nylig: *“Regjeringen anser de israelske bosetningene på okkupert område som folkerettsstridige og et hinder for en fremforhandlet tostatsløsning. Den norske holdningen ligger fast ...”* Det finnes ingen bestemmelse i folkeretten som hindrer jøder i å bo i det landet hvor de har bodd i tre og et halvt årtusen, og hvor deres historiske hjemstavsrett er internasjonalt anerkjent. Stadig flere arabiske land erkjenner nå dette og normaliserer forholdet til den jødiske staten. Vil Norge gjøre det samme?

SMA-info

Fakta om Israel og antisemittisme

Utkommer fire ganger årlig

Abonnement: 500 NOK/år

Opplag: 10.000

Redaktør

Michal Rachel Suissa

I redaksjonen

Liv Strømme

Per Antonsen

Dato

September 2020 | Tishrei 5781

Utgiver

Senter mot antisemittisme (SMA)

Org.nr. 984 595 948

ISSN 1891-1544

Kontakt

Postboks 104, 0216, Oslo

Tel: (+47) 9229 3036

E-post: post@sma-norge.no

Web: www.sma-norge.no

Bankgiro: 6242.10.60644

Vipps: 84727

Forbehold: Innholdet i SMA-info representerer ikke nødvendigvis oppfatningen til SMA.

Redaksjonen er ikke ansvarlig for annonsene og deres innhold. Redaksjonen forbeholder seg retten til å forkorte manuskripter.

Med utgivelsen av SMA-info ønsker vi å gi leseren et tidsskrift som setter søkelyset på jødernes og Israels eksistensielle problemer og fellesskapet innenfor den jødisk-kristne kulturen i Norge, Israel og Midtøsten.

I denne sammenheng fokuserer vi spesielt på forekomsten av diskriminerende, delegitimerende, nedverdiggende, ekskluderende og undergravende uttalelser og atferd rettet mot jødene som mennesker, deres kultur, nasjon og land. I solidaritet med andre diskriminerte, forfulgte og undertrykte grupper og minoriteter i regionen, bringer vi også informasjon om deres situasjon.

SMA-info er et uavhengig medium for folkeopplysning som søker å bidra til å utvide og rette opp perspektivet i den politiske, sosiale og kulturelle debatten omkring disse tema, og virke som et korrigerende supplement til massemedienes ensidig negative fremstilling av Israel. I SMA-info finner du artikler som ingen andre norske medier publiserer.

“How beauteous mankind is!

O brave new world,

That has such people in’t”

Shakespeare (The Tempest)

Innhold

REDAKTØRENS MENING

Midtøsten i bevegelse og endring	<i>Michal R. Suissa</i>	4
----------------------------------	-------------------------	---

ISRAELS KAMP FOR SINE RETTIGHETER

Er det på tide å "normalisere" Tempelhøyden?	<i>Nave Dromi</i>	12
Suvrenitet over Judea og Samaria	<i>Alan Baker</i>	15
Debatten om territorienes fremtid	<i>Dore Gold</i>	19
Trump-planen, politisk visdom og dobbeltmoral – en meningsytring	<i>Alan Baker</i>	22
Å annektere eller ikke annektere: Dét er ikke spørsmålet	<i>Matthijs de Blois</i>	26
Den store myten om israelsk annektering	<i>Alex Traidman</i>	35

JØDEHATETS KILDER

Israel – og den mørke siden ved Tysklands moralske ansvar	<i>Joseph Puder</i>	42
Iran omskriver historien for å demonisere Israel	<i>Raymond Ibrahim</i>	47
Europas NGO-ers kalde krig for å "svekke pro-israelske stemmer"	<i>Gerald M. Steinberg</i>	51

FREDSPROSESSEN

Middelet er styrke – Målet er seier	<i>Nave Dromi</i>	55
Palestinernes dilemma når det gjelder reaksjonen på israelske planer	<i>Pinhas Inbari</i>	58
Jerusalem, Jordan og jødene	<i>Daniel Pipes</i>	61
Varslere avslører korrupsjon hos de palestinske selvstyremyndighetene	<i>Yoni Ben Menachem</i>	65
Nepotisme i den palestinske selvstyremyndigheten (PA) opprører folk	<i>Yoni Ben Menachem</i>	69

MINORITETENE OG MIDTØSTEN

Islam i fokus – Raymond Ibrahim drøfter Konstantinopels fall i 1453	<i>Raymond Ibrahim</i>	73
Hvorfor muslimer mener at islam er en "fredens religion"	<i>Raymond Ibrahim</i>	79
Slaveri er utbredt i Afrika og Midtøsten	<i>Giulio Meotti</i>	83
Islam troner på toppen av et fjell bestående av døde europeiske kroppar	<i>Raymond Ibrahim</i>	91
Fem grunner til at Vesten vil miste Tyrkia	<i>Emmanuel Karagiannis</i>	93

Midtøsten i bevegelse og endring

Michal Rachel Suissa

Midtøsten har aldri vært en statisk og stabil del av verden. Det siste tiåret har det skjedd mer enn vanlig. Etter Golf-krigene og “Den arabiske våren” er regionen knapt til å kjenne igjen. Det som nå er i ferd med å senke seg over de krigstrette landene er en følelse av utmattelse og bekymring, men den er også ledsaget av erkjennelse. Bekymringen gjelder den politiske splittelsen og den dyptgående økonomiske og sosiale svekkelsen den arabiske verden har påført seg selv gjennom mange år med opprør og borgerkrig.

Araberne står i dag dårligere rustet til å møte de store utfordringene de står overfor i sine nære omgivelser enn de var for få år siden. Den enorme floden av petrodollar er tørket inn og den økonomiske beredskapen mot “det grønne skiftet” har vært forsømt til fordel for utarmende kriger og interne konflikter.

Noen av de arabiske lederne har sett og forstått det som skjer og erkjenner nå det nødvendige i å reorientere sin politikk i mer realistisk retning. Selv den saudi-arabiske tronarvingen synes å ha forstått dette. Det har klarnet over de politiske horisontene, og ett for ett kommer arabiske land til erkjennelse av at det slett ikke var Israel og sionistene som var deres fiende. Ingen av dem føler seg virkelig truet av den jødiske statens nærvær, og tiden er kommet til å gjøre den erkjennelsen om til offisiell politikk. Men når blir det offisiell politikk i Norge?

Et politisk tideverv

Det var et slikt tideverv som skjedde i Washington DC den 15. september da to arabiske land som de første på flere tiår inngikk avtale med Israel om å normalisere forbindelsene. Dette har vært en vanskelig prosess for arabere som gjennom mer enn et århundre har latt seg bevege av religiøse vrangforestillinger om at jøder ikke kan utøve suverenitet over eget territorium.

Tilbake sitter de arabiske organisasjonene PLO og Hamas som har satset fremtiden på en innbilning om at de ville ha hele den arabiske og islamske verden i ryggen i sitt forsett om å ødelegge den jødiske staten med terror. De påstår seg dolket i ryggen og vil ikke innse at de snarere har begått et politisk selvmord når ikke engang Den arabiske liga støtter dem i deres kritikk av

“Dette har vært en vanskelig prosess for arabere som gjennom mer enn et århundre har latt seg bevege av religiøse vrangforestillinger om at jøder ikke kan utøve suverenitet over eget territorium.”

Emiratene, Israel og USA. At Den arabiske liga har fått en ny tone er en sterk indikasjon på at endringen i den arabiske verden er gjennomgripende.

Hva står i veien for tostatsløsningen?

Skal de palestinske araberne kunne komme på banen igjen med en ny fredsprosess med palestinske jøder, må de svelge flere kameler enn de kanskje klarer. Det er ikke realistisk å tro at det nåværende gjennomkorrupte PLO-regimet noen gang vil få oppleve å lede en stat. Ikke på noen måte tilfredsstillende selv de mest grunnleggende minstekravene i folkeretten til å kunne anerkjennes som en statsmakt.

Bare for å bli medlem av FN, må Hovedforsamlingen etter innstilling fra Sikkerhetsrådet i henhold til FN-paktens Artikkel 4 vedta at Palestina er en fredelskende stat *“... som påtar seg de forpliktelser som inneholdes i denne Pakt, og som i organisasjonens øyne er villige til og i stand til å oppfylle disse forpliktelser.”* Den eventuelle tostatsløsningen for de nåværende palestinsk-arabiske organisasjonene ligger derfor langt inn i fremtiden om den noen gang blir realisert.

Den avtalen med Israel som nå stadig flere arabiske land finner det formålstjenlig å inngå har et annet fokus enn den havarte Oslo-prosessen. Fred og velstand må bygges opp fra grunnen av. Et demokrati forutsetter at folket selv bestemmer gjennom sine fritt valgte representanter. Det forutsettes dessuten at folket selv er fritt, selvstendig og økonomisk uavhengig og selvhjulpet. Derfor må demokratiseringen av et folk begynne med økonomisk velstandsutvikling blant folk flest som setter dem i stand til å gjøre egne valg på vegne av seg selv. Den avtalen som på folkemunne omtales som “Abraham-avtalen” forutsetter nettopp dette. Det er en av grunnene til at den jevne palestinske araber i likhet med sine arabiske naboer slett ikke avviser den, men de vil ha en lang vei å gå før de kan gjøre selvstendighetsvalget og legitimere en statsdannelse, – dersom det er dette de kommer til å velge når den tid kommer. De palestinske araberne har også Jordan som sitt hjemland. I Jordan er flertallet av befolkningen palestinske arabere som lever i ufrihet under det hasjemittiske fremmedstyret som britene importerte dit fra Arabia.

Dolkestøtslegenden

Det er ikke allment omtalt i norske medier, men den omleggingen av europeisk og norsk Midtøsten-politikk som har skjedd i kjølvannet av Oslo-prosessens nederlag, har en historisk bakgrunn som mediene ikke omtaler, men som det er viktig å ha for øye.

Nylig kunne vi lese at 11 land i EU med tilslutning fra regjeringen Solberg har henvendt seg til Israel med nye trusler om hva man der har i vente dersom Israel “annekterer” Jordandalen. Det var ingen i Israel som løftet på øyenbrynene, for dette har de hørt utallige ganger før. Det var den relativt ferske utenrikskommisaren i EU, den spanske sosialisten Josep Borrell, som på oppfordring fra 11 utenriksministre i EU markerte sin velkjente holdning til den jødiske staten. Han har i mange år hatt dette som sin hjertesak i egenskap av å være utenriksminister i Spania. Det bemerkelsesverdige var at han ikke fikk med seg mer enn snaut halvparten av sine undersåtter i EU på truslene om straffetiltak mot Israel. Men Norge stilte i hvert fall lydig opp for å vise solidaritet med det som egentlig skulle være EUs felles utenrikspolitikk. Ingen medier i Norge fant det bryet verd å rapportere om hendelsen.

EUs problem med Israel går helt tilbake til oljekrisen i 1973 da OPEC og araberstatene innførte olje-embargo, og de palestinske arabere praktiserte omfattende terror mot europeiske mål. På fransk initiativ ga EEC etter og innledet politisk og annet samarbeid med den arabiske verden under betegnelsen “*Den euro-arabiske dialog*,” EAD. Her lovet de støtte til PLO mot å få lov til å kjøpe olje og å få slippe mer terror. Denne støtten opprettholder de fremdeles, både direkte og gjennom utallige resolusjoner i FN.

Da fredsforhandlingene under Oslo-prosessen brøt sammen, valgte Norge side i konflikten og sluttet seg til denne EU-politikken, noe man anså fordelaktig som EØS-land. Dette var ikke noe vi måtte, men den rødgrønne regjeringen ville det så gjerne, og den blå-blå fulgte opp i samme sporet. Derfor har vår utenriksminister nå skrevet under på et brev om straffetiltak mot Israel dersom Israel fortsetter å praktisere den freds- og grensetraktaten landet inngikk med Jordan i 1994 og som var helt i pakt med Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 og sterkt tilskyndet av både FN og Norge. Men tidene skifter og nye venner krever ny politikk. Det er imidlertid fremdeles freds- og grensetraktaten mellom Israel og Jordan som definerer og realiserer folkeretten i området.

Når en norsk utenriksminister nå står frem i Stortinget og erklærer at *“regjeringen er tydelig overfor Israel om at de israelske bosettingene på okkupert*

“EUs problem med Israel går helt tilbake til oljekrisen i 1973 da OPEC og araberstatene innførte olje-embargo, og palestina-arabere praktiserte omfattende terror mot europeiske mål.”

område er folkerettsstridige og utgjør et hinder for fred,” er dette en refleks av en politikk som aldri har vært gjenstand for offentlig debatt i noe åpent forum i Norge. Påstanden om at det er jødernes nærvær som er “et hinder for fred” er usann og bekymringsfull. Den vekker historiske minner.

Vi har ikke hørt et eneste innlegg i spørretimen i Stortinget hvor man setter spørsmålstegn ved hvordan Norge kunne gi sin påtegning på Oslo-avtalene som forutsetter at bosettingene er et legalt forhandlingstema, dersom det forholder seg slik utenriksministeren nå forteller at avtalene gjelder folkerettsstridige bosettinger på okkupert område som utgjør et hinder for fred? Mener Regjeringen Solberg at Norge på 1990-tallet var med på å legitimere alvorlige brudd på folkeretten?

Og når utenriksministeren fortsetter med å si til Stortinget at “... *kun en forhandlet to-statsløsning kan skape varig fred mellom israelerne og palestinerne.* ...” legges det en føring som bare kan oppfattes som at det eneste mulige utkommet av de forhandlingene det snakkes om er gitt på forhånd. Er det da snakk om frie forhandlinger om “sikre og anerkjente grenser” slik Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 anbefalte? Hva om partene fant det formålstjenlig å bli enige om noe annet enn en tostatsløsning?

Vi kommer aldri til å få svar på våre spørsmål. Den politiske og rettslige inkompetansen fra norske myndigheters side som kan dokumenteres, er så omfattende, pinlig og skadelig for Norges internasjonale anseelse, at disse realitetene ikke lar seg innrømme eller omtale offentlig på en sannferdig måte. Alle de hundretalls milliardene som fra Norges og EUs side er sløst bort på et gjennomkorrupt terroristregime som aldri hadde til hensikt å inngå noen som helst form for fred med den jødiske staten, er en historisk skandale som ingen politikere synes å ha mot til å omtale sannferdig. Vi må bare bite det i oss og sette vår lit til at Israels mer redelige naboer tar ansvar og setter Midtøsten på skinnene igjen.

Folkeretten er entydig i Jordandalen

I pakt med lang tradisjon benyttet europeiske og norske parlamentarikere (fra SV og Ap) også i år innledningen i sommerferien til å uttale sin bekymring for den fare for freden som jødernes nærvær i Judea menes å være. Det knytter seg en særlig bekymring til varslene om at den israelske regjeringen har til hensikt å “annektere” deler av det landet som har vært jøders hjemland i mer enn 3000 år.

Begrepet “annektere” er imidlertid ikke særlig presist for å beskrive det som er foreslått. Ordet defineres vanligvis som å overta et område fra en annen stat, erobre det og erklære det for sitt. Det kan ikke sies å ha skjedd i det aktuelle tilfellet. Området, som i oldtiden var en sentral del av kongedømmet Israel, ble lagt under europeisk okkupasjon for snart 2100 år siden og var i årene 1417 – 1917 okkupert av det tyrkiske imperiet. Landet ble under første verdenskrig erobret av de allierte stormaktene.

I Lausanne-traktaten av 1923 ga Tyrkia avkall på territoriet som av det internasjonale samfunnet ble delt opp i landområder hvor befolkninger med historisk tilknytning til området ble innvilget selvbestemmelse.

Retten til selvbestemmelse utkrystalliserte seg i statsdannelser som Irak, Syria, Libanon, Jordan og Israel. Landskapene Judea og Samaria var inkludert i det området hvor det jødiske folk fikk innrømmet sin historiske tilknytning og rett til selvbestemmelse, og hvor jødene etter en periode med britisk mandatstyre gjenopprettet staten Israel. De arabiske folkegruppene fikk samme rett i de øvrige landene. Området “Palestina” ble på forhånd delt i et arabisk og et jødisk hjemland med grense langs Jordanelven.

Det er dette som er det folkerettslige utgangspunkt for å avgjøre hvilke stater og folk de forskjellige landskapene i området tilhører. Det er også viktig for å skape klarhet i hvorvidt Israels frigjøring av Judea og Samaria etter 19 års ulovlig jordansk okkupasjon i seg selv var en “okkupasjon” i folkerettens fulle betydning. Det er god grunn til å avvise det, noe som får umiddelbar konsekvens for spørsmålet om Israels utvidelse av israelsk lovgivning til også å gjelde de områdene som landet urettmessig ble fratatt i 1948, egentlig kan betegnes som en annektering i rettslig betydning. Jordan, som områdene ble frigjort fra, hadde aldri folkerettslig gyldig suverenitetshjemmel til det landskapet de etter 1950 omdøpte til “Vestbredden.”

“Det angjeldende territoriet ligger på ubestridt israelsk side av den internasjonalt anerkjente statsgrensen mot Jordan. Det avgjør den saken.”

Jordan ga i freds- og grensetraktaten med Israel av 1994 formelt, endelig og uten vilkår avkall på sitt krav på området. I fredstraktaten erklærte de den avtalte grensen, som var identisk med den opprinnelige grensen til mandatområdet for: *“den permanente, sikre og anerkjente internasjonale grensen mellom Israel og Jordan.”* Vi merker oss spesielt denne ordlyden som er hentet fra Sikkerhetsrådets Resolusjon 242, og som er FNs krav til alle grenser i regionen.

Denne avtalte grensen kan ikke underkjennes eller fravikes uten å komme i konflikt med folkeretten. Det er grensetraktaten mellom Israel og Jordan som er gjeldende folkerett i dette området. Derfor er det heller ikke i strid med gjeldende folkerett at Israel utvider sin suverenitetsutøvelse frem til den avtalte statsgrensen. Det er altså ikke tale om å “annektere” noe som helst, men om å bringe israelsk lovgivning i pakt med en folkerettslig forutsetning. Israel har ingen forpliktelse etter folkeretten til å frasi seg den retten som bl.a. freds- og grensetraktaten gir landet.

Den forståelsen som de mer enn 1000 europeiske og norske politikerne i sitt opprop i sommer la til grunn for sin kritikk av at Israel fullfører fredstraktaten med Jordan har ikke dekning i folkeretten. Deres bruk av ordet “annektere” forutsetter at Israel vedtar å tilegne seg en annen stats territorium, noe som ikke er tilfelle. Det angjeldende territoriet ligger på ubestridt israelsk side av den internasjonalt anerkjente statsgrensen mot Jordan. Det avgjør den saken.

Folkeretten krever ikke en tostatsløsning

Israel har gjennom 30 år arbeidet for å få til en løsning med selvbestemmelse for den arabiske befolkningsgruppen i området. Gjennom Oslo-avtalene ble det avtalt et midlertidig tematisk og geografisk avgrenset selvstyre for denne befolkningen. Det avtalte målet var å gjøre dette selvstyret permanent etter at partene hadde forhandlet seg frem til hvordan slike spørsmål som avgrensning, Jerusalem og jødiske bosettinger skulle løses under hensyntaken til Sikkerhetsrådets Resolusjon 242. Disse forhandlingene brøt sammen,

især da det fra utenforstående makter ble blandet inn en ny og ikke avtalt målsetting om en “tostatsløsning.” Kravet om “tostatsløsning” var i strid med Oslo-avtalene og var med på å ødelegge fredsprosessen. Norske politikere og folk flest bør få vite dette.

Det finnes ingen bestemmelse hverken i internasjonal traktatrett eller i den tilhørende sedvaneretten som krever at folkenes rett til selvbestemmelse må løses gjennom en statsdannelse. Internasjonal praksis, inkludert norsk praksis på området, viser tvert om at det er helt andre løsninger som danner sedvane. Fra norsk side kan vi vise til et akseptert og rimelig vellykket eksempel på lovfestede ordninger for samisk selvbestemmelse

Israel har dessuten ingen folkerettslig forpliktelse til å vente i det uendelige på at det kanskje en gang i fremtiden vil dannes et palestinsk-arabisk lederskap som likevel ønsker å slutføre fredsforhandlingene. Israel har samme rett til fred og territorial integritet som andre stater. Den forskjellsbehandlingen Israel er offer for i internasjonale fora som FN, representerer et klart brudd på de rettighetene til likebehandling Israel har etter folkeretten.

Norge må slutte med å finansiere terror.

Avsløringene av at titalls millioner dollar i bistandsmidler fra humanitære hjelpeorganisasjoner formidles videre til støtte for terroristorganisasjoner i de palestinske-arabiske selvstyreområdene, har vakt internasjonale reaksjoner. I sommer, og senest i august, har Regjeringen mottatt dokumentasjon for at norske bistandsmidler fra Utenriksdepartementets budsjett er kanalisert til personer og virksomhet tilknyttet terroristorganisasjoner.

Norges og Vestens engasjement i fredsprosessen og de “statsbyggende” tiltakene som var ment å skulle skape en løsning på den arabisk-israelske konflikten, har over tid ført til en vedvarende strøm av bistandsmidler til området, samlet inn og formidlet av den norskledete giverlandsgruppen, AHLG.

Midlene var opprinnelig ment å skulle støtte oppbyggingen av nødvendig infrastruktur i de arabiske områdene for å lette opprettelsen av et såkalt palestinsk selvstyre. De samlede milliardbevilgningene som ingen politikere i dag tør sette spørsmålstegn ved, har lagt grunnlaget for den stadig voksende “fredsindustrien” der alle slags “humanitære” organisasjoner forvalter en endeløs strøm av penger til ulike aktiviteter hvis hovedformål er å undergrave Israels omdømme, sikkerhet og eksistens.

Det er den frittflytende pengestrømmen som skaper sysselsetting og holder virksomheten til fredsindustrien gående, – ikke behovet for den. Det er også denne pengestrømmen som holder konfliktene i Midtøsten ved like. De palestinske myndighetene har oppdaget at *konflikt er mer lønnsomt enn fred*. Kritikkk av Israel er blitt handelsvare med tilbud og etterspørsel, og det er ingen grense for hva man blir tilbudt av denne løgnindustrien bare man betaler godt.

På tross av omfattende avsløringer av korrupsjon og støtte til terroristorganisasjoner er det ingenting som i dag tyder på at den norske og vestlige støtten til denne virksomheten kommer til å avta. Det politiske problemet er at den ekstreme skandalen norske og andre vestlige politikere har skapt i Midtøsten med sin finansiering av terroristorganisasjoner er for stor til at den kan innrømmes uten uutholdelige konsekvenser for politikere og byråkrater. Ikke engang Riksrevisjonen kan ventes å ville å ha et kritisk blikk på tilstanden.

Nå som konfliktbildet i Midtøsten er i ferd med å ta en radikal endring til det bedre, burde det være på tide at også ansvarlige norske myndigheter innser at det gamle spillet omkring fredsprosessene fra forrige århundre er ferdigspilt. Det viktigste Norge kan gjøre i Midtøsten er ikke å opptre som et politisk ekkokammer for anti-israelske stemninger i EUs ledelse, men å innse at konflikten kommer til å fortsette så lenge den gir millioninntekter til korrupte Palestina-arabere.

Norge kan i likhet med et voksende antall arabiske stater gi et svært viktig bidrag til freden i verden ved å avslutte finansieringen av terrororganisasjoner og deres virksomhet for å skade den jødiske staten Israel. Vi forstår at det for både norske politikere og byråkrater sitter langt inne å skulle innrømme en så fatal tabbe som finansieringen av terror i Midtøsten har vært. Men det er ingen vei utenom. I Midtøsten har realitetene tatt styringen og allerede pekt ut en annen vei mot varig fred.

Nave Dromi er direktør for the Middle East Forums kontor i Israel og leder for prosjektet "Israel seier."

Er det på tide å "normalisere" Tempelhøyden?

Nave Dromi

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Siden Israel tok tilbake Tempelhøyden i 1967 har man ikke tillatt jødisk gudsdyrkelse på jødedommens helligste sted. Mens Israel har full nasjonal suverenitet over Tempelhøyden og dens omgivelser, ble den religiøse overhøyheten overgitt til den religiøse ekstremistorganisasjonen Wakf som har prøvd å kaste ut jødene bare de beveget leppene, holdt hebraisk litteratur i hendene eller bare de nevnte at det var et tempel på høyden.

Denne formen for "status quo" er blitt opprettholdt fordi israelske ledere ikke ønsket å skape omfattende islamsk sinne og opprør. Det har vært uttalt åpent av israelske myndigheter at dette er et sikkerhetsspørsmål og at å avvikle den nåværende ordningen på Tempelhøyden kunne fremprovosere vold.

Men nå lever vi i enestående tider. Israel har nettopp undertegnet avtaler med to arabiske gulfstater og har fått tillatelse til å fly over territoriene til disse og Saudi Arabia. Den første ambassaden i Jerusalem fra et muslimsk land, Kosovo, er klar til å åpnes.

Muren av islamsk avvisning av jødisk suverenitet faller stein for stein. På samme måte rives muren av islamsk avvisning av den jødiske staten og av jødisk suverenitet i jødernes fedreland hvor jødene er et urfolk, bit for bit. Mens fortidens konflikter tar slutt, rystes de gamle tabuene.

Det som kan hevdes å være det største tabuet, jødisk bønn på Tempelhøyden, har også behov for å bli behandlet i samstemmig fellesskap.

Israelske sikkerhetsstyrker eskorterer en gruppe religiøse jøder under et besøk på Tempelhøyden i august 2020 (Foto: FLASH90)

Når delegasjonen fra De forente arabiske emirater, UAE, ankommer Jerusalem, kan kanskje statsminister Netanyahu invitere dens mest fremtredende medlem til å gå sammen med ham på et besøk på Tempelhøyden hvor de begge kan be om at Midtøsten må lykkes i å leve i fred, velstand og fremgang, – enhver etter sin egen religion.

Som en gest i tillegg, og for å sikre dette historiske prosjektet, kan de invitere presidenten for De palestinske selvstyremyndighetene, Mahmoud Abbas, til å være sammen med dem i noe som ville være en historisk rystende hendelse som ville innvarsle en æra av fred og likeverd, – alt sammen innledet fra Tempelhøyden. Det ville representere enda en utstrakt hånd til Abbas for å se om han virkelig er klar for en dyptgripende fred. Lederne kunne benytte denne anledningen til å bekrefte alle individers rett til å be sine bønner på Tempelhøyden på en måte som ikke påvirker dens nåværende fysiske struktur.[1]

En erklæring som denne fra en arabisk og en jødisk politisk leder ville bli et vendepunkt for regionen og sikre at den avtalen som undertegnes av Israel og emiratene i sannhet lever opp til ettermålet til den patriarken avtalen er oppkalt etter.

Etter tusentalls år ville jøder og muslimer ikke lenger se på hverandre som motstandere, rivaler og fiender, men som gjenforente søskenbarn som er kommet sammen i broderlig omfavnelse på et sted som ble gjort berømt av deres felles forfader.

Ringene ville bli sluttet og gi det sterkeste budskap til det internasjonale samfunn om at jøder og muslimer ikke er dømt til å leve sammen i konflikt, men i harmoni og likestilling.

Dr Ali Rashid al Nuaimi som er formann i Forsvars, innenriks og utenrikskomiteen i UAEs føderale nasjonalråd, uttalte nylig at kronprins Mohammed bin Zayed ønsker å besøke Jerusalem personlig fordi han søker “en omfattende fred.”

En omfattende fred er en som innebærer alle fasettene ved forsoning og gjenforening. De forente arabiske emirater har åpent og offentlig erklært at jøder har dype røtter i regionen og at vi hører hjemme her.[2] Dette er en dypt meningsfull innrømmelse, og en som kan støttes oppe på den høyden som er hellig for begge folk.

Enkle uttalelser om offentlig håp og tro kan rive ned igjen terskelen for jødisk bønn på Tempelhøyden. Det har gått altfor lang tid siden bønnene til alle Abrahams barn ble hørt derfra.

Regionen søker tilbake i historien til en tid da jøder og muslimer var slektninger. Nå normaliserer vi ting som har vært unormale altfor lenge.

Et av de mest abnorme og avvikende forholdene ved konfliktene i Midtøsten er fornektelsen av jøders rett til å be på Tempelhøyden. Det er på tide å la jødisk bønn få vende tilbake til Tempelhøyden. Det er på tide å normalisere Tempelhøyden.

Noter:

[1] www.jpost.com/tags/israel-temple-mount

[2] www.jpost.com/opinion/the-temple-mount-is-not-a-trading-chip-for-peace-639796

Kilde: www.meforum.org/61521/is-it-time-to-normalize-the-temple-mount?

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Suverenitet over Judea og Samaria: Historiske og rettslige milepæler som avgjør saken

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Spørsmålet om det jødiske folks og staten Israels rettigheter i henhold til folkeretten i områdene Judea og Samaria på Vestbredden, involverer et komplekst og omfattende sett av historiske, rettslige, militære og politiske spørsmål.

Det jødiske folk har historiske krav på Judea og Samaria

Israels krav på suverenitet over Judea og Samaria oppsto ikke ved at Israel vant kontroll over Vestbredden under Seksdagerskrigen i 1967. Israels rettigheter er grunnlagt på det jødiske urfolks historiske krav på hele området, – et krav som går tilbake til uminnelige tider.

Israels internasjonale rettigheter ble anerkjent i 1917 i Balfour-erklæringens løfte til det jødiske folk om å få gjenopprette deres historiske nasjonale hjemland i Palestina. Disse rettighetene er grunnlagt på et klart historisk, arkeologisk og bibelsk grunnlag.

Balfour-erklæringen ble i ettertid internasjonalt anerkjent og innarbeidet i folkeretten gjennom en serie internasjonale instrumenter som begynte med San Remo-erklæringen av 1920 som ble vedtatt av Det øverste råd blant de ledende allierte stormakter og etterfulgt av Folkeforbundets Mandat for Palestina i 1922. Den fortsatte gyldigheten av disse grunnleggende rettighetene ble også sikret i FN-paktens Artikkel 80.[1]

Deltakere på San Remo-konferansen etter vedtaket av resolusjonen 25. april 1920 som innarbeidet Bal-four-erklæringen av 1917 i teksten. (Wikipedia)

Disse områdene kan ikke formelt bli definert som okkuperte territorier

Under Seksdagerskrigen i 1967 hvor Egypt, Syria og Jordan på offensiv måte invaderte Israel i en felles militær aksjon, oppnådde Israel kontroll over områdene Gaza, Golan, Judea og Samaria, og opprettet militær administrasjon for å styre lokalbefolkningen i henhold til de aksepterte normene og vilkårene i folkeretten. Resolusjon 242 (1967) krevde en forhandlet løsning på konflikten.

Ettersom hverken Jordan eller Egypt hadde oppnådd internasjonalt anerkjent suveren makt over disse områdene, kunne de ikke formelt bli definert som okkuperte områder, og Israel forpliktet seg til å handle i overensstemmelse med folkerettens relevante normer i påvente av en fremforhandlet løsning. Dette skjedde uten at man fra israelsk side offisielt anerkjente at Den fjerde Genève-konvensjon formelt kommer til anvendelse i disse områdene.

Oslo-avtalene etablerte en midlertidig territorial forvaltningsordning

Oslo-avtalene fra 1993 – 95 mellom Israel og PLO som ble undertegnet

“Israels internasjonale rettigheter ble anerkjent i 1917 i Balfour-erklæringens løfte til det jødiske folk om å få gjenopprette deres historiske nasjonale hjemland i Palestina.”

og bevitnet av ledende stormakter og gitt tilslutning fra FN, opprettet en unik og omforent midlertidig territorial forvaltningsordning for å styre Vestbredden og Gazastripen i fellesskap mellom Israel og Den palestinske selvstyremyndigheten som ble opprettet for det formålet.

I disse avtalene ble man enig om at slike spørsmål som bosettinger, grenser, Jerusalem, flyktninger, vann og sikkerhet skulle løses i forhandlinger om permanent status for selvstyret.

I påvente av slutføring av slike forhandlinger ble man enig om at områdene skulle inndeles slik at Den palestinske selvstyremyndigheten skulle styre de største byene og landsbyene (Områdene A og B), og Israel skulle styre de områdene hvor de militære installasjonene og bosettingene var lokalisert (Område C).

Oslo-avtalene spesifiserte ikke utkommet av forhandlingene om permanent status – hverken om det skulle være én stat, to stater, en føderasjon, konføderasjon eller noe annet. En omforent løsning vil bare oppstå fra forhandlinger mellom det palestinske lederskap og Israel.

Dette kan ikke pålegges ensidig gjennom FN-resolusjoner eller fra et annet internasjonalt forum eller fra individuelle ledere. Stater og organisasjoner som forfekter en “tostatsløsning” foregriper faktisk resultatet av forhandlinger som ennå ikke har funnet sted.

Vedvarende palestinsk avvisning av forhandlinger gir ikke Israel annen mulighet enn å handle på egen hånd for å beskytte sine rettigheter.

Mens Israels forutgående veletablerte og dokumenterte internasjonale rettslige, politiske og historiske urfolksrettigheter til suverenitet i områdene er klare, har Israel ikke desto mindre i Oslo-avtalene også anerkjent palestinske rettigheter og har sagt seg enig i å forhandle med dem om en permanent status for de områdene.

Vedvarende palestinsk avslag om å vende tilbake til forhandlinger, og deres avvisning av fredsplaner for å løse konflikten, verken kan eller bør få tjene som et veto mot å løse konflikten.

Slik pågående nektelse og avvisning undergraver fredsprosessen, ugyldiggjør Oslo-avtalene og etterlater Israel uten annen mulighet enn å handle på egen hånd for å ivareta sine livsviktige sikkerhets- og andre interesser og sine historiske rettigheter.

Noter:

[1] FN-paktens Artikkel 80. <http://legal.un.org/repertory/art80.shtml>:

1. Intet i dette kapitel skal anses å ha den virkning at det i seg selv på noen som helst måte endrer noen staters eller folks rettigheter eller bestemmelsene i mellomfolkelige avtaler som noe medlem av de Forente Nasjoner er part i, med mindre det er avtalt i individuelle tilsynsavtaler, inngått i henhold til artiklene 77, 79 og 81, som stiller vedkommende område under tilsynssystemet, og inntil slike avtaler er avsluttet.

2. Punkt 1 i denne artikkel skal ikke fortolkes slik at det gir grunnlag for utsettelse eller nøling med å forhandle om og avslutte avtaler hvorved mandatområder eller andre områder stilles under tilsynssystemet, slik som foreskrevet i artikkel 77.

Kilde: <https://jcpa.org/sovereignty-in-the-west-bank-areas-of-judea-and-samaria-historical-and-legal-milestones-that-make-the-case/>

ND-eindom AS

Kjøp av
eindom

Kontakt:
90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Ambassadør Dore Gold har gjort tjeneste som President for Jerusalem Center for Public Affair siden 2000. Fra juni 2015 til oktober 2016 var han generaldirektør i det israelske utenriksdepartementet. Tidligere har han vært utenrikspolitisk rådgiver for statsminister Benjamin Netanyahu, Israels ambassadør til FN (1997-1999), og rådgiver for statsminister Ariel Sharon.

Debatten om territorienes fremtid

Dore Gold

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Nedenstående er et sammendrag av ambassadør Dore Golds merknader til det amerikanske fredsforslaget fra konferansen til Den amerikanske jødiske komité, AJC Global Forum, som skulle vært holdt i Berlin i juni 2020. Den ble i stedet avvirket digitalt.

Hvorfor er fremtiden til Vestbredden (også kjent som Judea og Samaria) et slikt kritisk spørsmål for Israel? Hvorfor leder det til debatt – endog sterk debatt – som til og med påvirker det språket som brukes for å beskrive den?

I 1947 ble området, i henhold til FN-resolusjon 181 (Delingsforslaget) kalt “fjelllandet Samaria og Judea.” Jordan annekterte dette området i 1950 og begynte deretter å bruke benevnelsen “Vestbredden.” Striden om terminologien reflekterer de interessene som var involvert i denne territoriale disputten.

Den grunnleggende årsaken til intensiteten i denne disputten er dette territoriets geo-strategiske beliggenhet. Området ligger inntil Israels lavland ved kysten hvor 70 % av landets befolkning og 80 % av landets industrikapasitet befinner seg. Dessuten er denne kyststripen bare 64 kilometer på det bredeste. Det ville kanskje ta et kampfly tre minutter å krysse dette luftrommet og angripe Israel med liten varslingsstid. Skulle Judea og Samaria komme på fiendehender, kunne det utgjøre en presserende trussel mot staten Israel.

“I 1967 da Israel erobret Vestbredden var det klart som dagen at Israel ikke var en aggressor, men at landet var offer for aggresjon og handlet i selvforsvar.”

Hva var det, foruten partenes religiøse tilknytning til landet, som førte til en slik intens konflikt?

Tidligere tenkte man at territorial tilbaketrekking fra vår side ville redusere våre motstanderes fiendtlige hensikt, men vi lærte av oppgivelsen av Gaza i 2005 at tilbaketrekking faktisk kan øke fiendskapen på den andre siden. Om vi bare betrakter antallet rakettutskytinger fra Gazastripen mot Israel, eksploderte det året etter at vi trakk oss ut og økte fra 179 til 946.

Hva er så problemet med betegnelsen “annektering” som står i sentrum for debatten i dag?

Den 10. juli 1967 hadde Israel nettopp slått Øst-Jerusalem sammen med Vest-Jerusalem. Da utarbeidet Pakistan en resolusjon i FN hvor dette ble betegnet som en “annektering.” Vår utenriksminister Abba Eban skrev til FNs generalsekretær og sa at denne språkbruken var “upassende.” Han hadde særskilt problem med betegnelsen “annektering,” og ville foretrekke å kalle det “utvidelse av israelsk lovgivning og jurisdiksjon” til Øst-Jerusalem.

Den internasjonale Røde Kors-komitéen, ICRC, definerer “annektering” som “en stats ensidige handling hvorved den erklærer suverenitet over territoriet til *en annen stat* (min uthevning). Men tilhørte Vestbredden “en annen stat” når det bare var Storbritannia og Pakistan som anerkjente jordansk suverenitet der?

Ifølge statuttene til Den internasjonale forbryterdomstolen, ICC, er annektering en krigsforbrytelse. Det inngår i en aggresjon. Derfor spør jeg deg: Bør Israel si seg enig i å være plassert i en slik kontekst? Sovjetunionen forsøkte å få oss *stemplet* som aggressorer i 1967, først i Sikkerhetsrådet og dernest i Hovedforsamlingen, *men de mislyktes begge steder*.

I 1967 da Israel erobret Vestbredden var det klart som dagen at Israel ikke var en aggressor, men at landet var offer for aggresjon og handlet i selvforsvar.

En annen feilslutning i den løpende debatten er tendensen til å omtale Trumps fredsplan som en “ensidig handling.” Det er tale om en amerikansk plan som begge parter vil tjene på. Vi får 30 % av Vestbredden og palestinerne får 70 %. Dette er ikke ensidig til fordel for Israel. Det er til syvende og sist et territorielt kompromiss.

Det er de som insisterer på at Israel må trekke seg ut av hver eneste kvadratmeter av Vestbredden. De har aldri lest Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 fra november 1967 med sin oppfordring til å trekke seg tilbake fra “territorier,” og ikke fra “territoriene.” De tar feil og deres fortolkning har vært avvist av enhver israelsk regjering.

Tidligere statsminister Yitzhak Rabin var en sterk tilhenger av at Israel holder tilbake territorium. Inkludert Jordandalen. Han erklærte i Knesset 5. oktober 1995, én måned før han ble drept:

“Israels sikkerhetsgrense vil bli lokalisert i Jordandalen, i den betegnelsens videste betydning.”

Han var veldig klar når det gjaldt Israels fremtidige grenser: *“Israels statsgrenser vil, i forbindelse med en permanent fredsløsning ligge utenfor de linjene som eksisterte før Seksdagerskrigen. Vi vil ikke vende tilbake til linjene fra 4. juni 1967.”*

Han støttet med andre ord *et territorielt kompromiss*. Det bør igjen være vårt utgangspunkt.

Kilde: <https://jcpa.org/the-debate-over-the-future-of-the-west-bank/>

Ambassadør Alan Baker er jurist og tidligere israelsk ambassadør til Canada og juridisk rådgiver for Israels Utenriksdepartement. Han er direktør for the International Law Program, the Global Law Forum og medarbeider ved the Jerusalem Center for Public Affairs. Han deltok i utarbeidelsen av og forhandlingene om Oslo-avtalene samt fredsavtalene med Egypt, Jordan og Libanon.

Trump-planen, politisk visdom og dobbeltmoral – en meningsytring

Alan Baker

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Etter å ha avvist fredsplanen kan ikke det palestinske lederskapet og det internasjonale samfunn med rene hender fordømme Israel for å erklære sin intensjon om å iverksette deler av planen.

Den lenge imøtesette fredsplanen som ble presentert i Washington 28. januar 2020 har skjøvet Midtøsten og det internasjonale samfunn inn i en labyrint av forvirring, motstridende erklæringer og intens debatt om hva den innebærer og om måten å sette den ut i livet på.

Beklageligvis ble fredsplanen allerede før den var utarbeidet belastet med hardnakket avvisning fra det palestinske lederskapets side når det gjaldt samarbeid om planens utvikling og ordlyd. Deres etterfølgende avvisning av å akseptere eller endog å vurdere den på tross av de betydelige politiske, økonomiske og finansielle fordelene den tilbød palestinerne, truer med å undergrave enhver mulig tilbakevending til genuine, åpne og ærlige forhandlinger.

Det palestinske lederskapets avvisning hadde sitt utspring i en akutt følelse av å være forrådt, først og fremst av President Donald Trumps anerkjennelse av Jerusalem som Israels hovedstad, og hans beslutning om å flytte USAs ambassade til Jerusalem. Det var også et resultat av et dypt personlig fiendskap fra PLO-lederen Mahmoud Abbas[1] mot Trump som toppet seg i alvorlige og helt udiplomatiske fornærmelser fra Abbas sin side.

Ville fredsplanen lykkes? (fotokreditt: REUTERS)

Prinsipiell palestinsk motstand og praktisk hindring av et realistisk forsøk på å gjenåpne den fastlåste palestinsk-israelske fredsprosessen, selv før de var kjent med planens innhold, utgjør et alvorlig og ubetenksomt feilgrep fra det palestinske lederskapets side. Dette var spesielt ille siden deres opposisjon mot planen aldri hadde vært basert på noe som helst saklig resonnement eller analyse av planens innhold, men mer på personlig fornærmelse og fiendskap.

I prinsippet undergraver en slik avvisning det underliggende prinsipp og forpliktelsen som PLOs formann Yasser Arafat avga på vegne av det palestinske folk i sitt brev av 9. september 1993 til statsminister Yitzhak Rabin, ifølge hvilket *“PLO forplikter seg til fredsprosessen for Midtøsten og til en fredelig løsning av konflikten mellom de to parter, og erklærer at alle utestående spørsmål som gjelder permanent status vil bli løst gjennom forhandlinger.”*

Etter en rekke mislykkede fredsforslag gjennom årene skulle man kunne forvente et minstemål av politisk klokskap, velvilje og offentlig ansvar fra det palestinske lederskapets side, og i det minste en vilje til å samarbeide og ta den nye planen i betraktning, og endog se den som et grunnlag for forhandlinger, snarere enn fullstendig avvisning.

Det er klart at normal politisk klokskap burde ha fått de palestinske lederne til å ønske muligheten til forhandlinger i god tro uten noen som helst forpliktelse eller noe press for å godta noe som helst som var mot deres vilje.

Det ville være logisk, i betraktning av hvor sentralt den palestinsk-israelske konflikten står i internasjonal politikk, og etter slike omfattende anstrengelser fra det amerikanske fredsteamet for å foreslå et grunnlag for å fremforhandle en bred plattform for en tostatsløsning med fredelige forbindelser og økonomisk utvikling, at en slik ynkelig palestinsk avvisning skulle ha medført betydelig internasjonal fordømmelse av det palestinske lederskap.

Enda mer merkelig og beklagelig er det faktum at det internasjonale samfunns organer, så som FN og EU, internasjonale ledere og internasjonale medier, forble tause og avsto fra å kritisere eller fordømme den palestinske avvisningen av å samarbeide om en plan for å gjenopprette fredsforhandlinger. Tvert om: Heller enn å anbefale det palestinske lederskapet å samarbeide om fredsplanen, ble de palestinske lederne oppmuntret i sin beslutning om å undergrave planen.

Uansett hvilke synspunkter stater og internasjonale organisasjoner har på Trump, eller hvilke personlige meninger internasjonale ledere har om ham og politikken til den amerikanske administrasjonen, kunne man ha forventet at de ofte uttalte og opphøyde bekymringene som kommer til uttrykk burde ha fortrenget ethvert politisk eller personlig motiv. Det gjelder påstander fra europeiske stater, FN og internasjonale ledere til beste for fred i Midtøsten, for en tostatsløsning og for velferden til det palestinske folk.

En slik bekymring burde ha ledet dem til å oppfordre palestinerne til i det minste å gi planen en sjanse, og til å gå inn i en oppriktig forhandlingsmodus. En slik trassig palestinsk vegring og obstruksjon burde logisk ha vært sett på som et sentralt spørsmål som undergraver planens iverksettelse.

Men på hyklersk vis kom det ingen slike toner verken fra FNs generalsekretær, fra internasjonale ledere eller fra ansvarlig nivå i EU.

Det er trist, men ikke uventet at ett særskilt spørsmål har dominert og fortsetter å dominere hele debatten om fredsplanen. Det gjelder verken planens substansielle innhold eller palestinerne avvisning av den. Men det gjelder snarere muligheten, i lys av den palestinske boikotten av planen, at Israel på egen hånd kunne komme til å utvide sin suverenitet til de delene av territoriene som planen forutser vil bli en del av Israel.

Det internasjonale samfunn og spesifikt de europeiske statene, etter at de har ignorert den palestinske boikotten av planen, har strengt tatt ingen rett til å

kritisere og fordømme Israel for å vurdere måter å sette de delene av planen ut i livet på som til syvende og sist er ment å komme Israel til gode.

Israels erklærte hensikter er blitt møtt med et stort internasjonalt ramaskrik av fordømmelser og trusler med påstander om at Israel undergraver fredsprosessen, skaper ustabilitet og vold og handler i strid med folkeretten. Alt dette skjedde faktisk uten at Israel hadde gjort noe som helst utenom å fremsette erklæringer, hvor uklokt det enn måtte være.

Beklageligvis og merkelig nok kom det ingen slike ramaskrik fra det samme internasjonale samfunn i lys av den palestinske saboteringen av et oppriktig forsøk på å bevege seg frem mot et bærekraftig og fredelig forhold. Dette avslører en klar og uakseptabel dobbeltmoral.

Etter å ha avvist fredsplanen kan ikke det palestinske lederskapet og det internasjonale samfunn med rene hender fordømme Israel for å erklære sin intensjon om å iverksette deler av planen som gjelder suverenitet så lenge de selv undergraver enhver mulighet til å gå inn i forhandlinger om planen.

Palestinerne kan ikke få både i pose og sekk. Dersom de umiddelbart avviser Trumps fredsplan uten endog å vurdere den og selv uten å gi uttrykk for et minstemål av vilje til å forhandle om den, da har de ikke anledning til å fordømme Israel for å vurdere å sette deler av planen ut i livet.

Det palestinske lederskapet kan ikke praktisere en endeløs vetorett mot fredsforhandlinger. Hadde de vist politisk klokskap fra begynnelsen av og ønsket planen velkommen som et grunnlag for forhandlinger, ville spørsmålet om ensidig utvidelse av israelsk suverenitet sannsynligvis ikke blitt reist.

Noter:

[1] www.jpost.com/Tags/Mahmoud-Abbas

Kilde: www.jpost.com/opinion/the-trump-plan-political-wisdom-and-double-standards-opinion-631003

Dr. Matthijs de Blois er seniormedarbeider i nettverket thinc. Han har sin utdannelse i folkerett fra universitetene i Utrecht og Leiden i Nederland og har fra 1990 vært professor i folkerett ved Universitetet i Utrecht.

Å annektere eller ikke annektere: Dét er ikke spørsmålet.

Matthijs de Blois

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Innledning

Internasjonale stormkast omkring opprettelsen av USAs ambassade i Jerusalem, USAs anerkjennelse av israelsk suverenitet på Golan-høydene og lovligheten av bosettinger, har stilnet av i det siste uten reelle skader på bakken. Nå er en ny storm i emning. Den nye israelske regjeringen har uttalt sin hensikt om å utvide israelsk suverenitet til deler av Judea og Samaria (Vestbredden), – mer spesifikt til de jødiske bosettingene og Jordandalen. Statsminister Netanyahu uttalte til Knesset da han presenterte sin nye regjering 17. mai 2020 at: *“Disse områdene er det jødiske folks vugge. Det er på tide å utvide israelsk lov til å dekke dem. Dette skrittet vil ikke bringe oss lenger bort fra fred, – det vil bringe oss nærmere. Sannheten er – og alle vet det – at hundretusener av bosettere i Judea og Samaria vil for alltid bli værende under en enhver fremtidig avtale.”*[1]

I henhold til samarbeidsavtalen som ble inngått av lederne for hovedpartiene, Likud (Netanyahu) og Kahol Lavan (Blå og Hvit) (Gantz), kan myndighetene begynne å bevege seg mot å gjøre israelsk suverenitet gjeldende i bosettingene og i Jordandalen etter 1. juli 2020. Denne intensjonen ble umiddelbart møtt med skarp kritikk. Den palestinske president Abbas truet med å avslutte sikkerhetssamarbeidet med Israel. Den arabiske liga støttet det palestinske standpunktet. Den jordanske kong Abdullah advarte om at den israelske “annektering” ville føre til en massiv konflikt med Det hasjemittiske kongedømmet Jordan. Fordømmelser ble også fremsatt av FNs spesialutsending for Midtøsten, Mladenov, EUs utenrikskommissar Josep

“Etter at Israel erklærte uavhengighet 14. mai 1948, ble landet angrepet av blant andre Transjordan som ulovlig okkuperte Samaria og Judea, inkludert “Øst-Jerusalem,” som følge av en aggressiv krig.”

Borrell og den russiske utenriksminister Lavrov, samt erkebiskop Callagher på vegne av Vatikanet, og Kirkenes Verdensråd sluttet seg til koret.

Den israelske regjeringens intensjon er brakt frem i lyset på et tidspunkt da de omstridte områdene i Judea og Samaria allerede står i sentrum av juristers, politikeres og aktivisters opptatthet. Tenk bare på den *visjonen* som ble presentert av den amerikanske administrasjonen om å fremme en fredelig løsning på den israelsk-palestinske konflikten, de territoriale forslagene som viser likhetstrekk med de israelske myndigheters plan.[2] Tenk også på den prosedyren som er innledet av hovedanklageren ved Den internasjonale forbryterdomstolen, ICC, for å granske situasjonen i “Staten Palestina.”[3] Anklageren er overbevist om at de aktuelle territoriene (Vestbredden inkludert Øst-Jerusalem), ifølge ICCs jurisdiksjon og Artikkel 12 (2a) i dens statutter, skal betraktes som en del av “Staten Palestina.”

Hun har ikke endret oppfatning om dette til tross for uenighet fra fremtredende lærde på folkerettens område, sammen med myndighetene i en rekke stater. De hevder alle i sine uttalelser til ICC at det innenfor folkeretten ikke finnes noen stat Palestina. Det territoriet som kreves av palestinerne tilhører ikke en stat som etter statuttene er part til ICC. Derfor kan ikke hovedanklageren iverksette sine granskninger på et slikt grunnlag. Vi må vente på vedtak fra ICCs Kammer for forundersøkelser vedrørende de territoriale sidene ved denne domstolens jurisdiksjon.

Er anneksjon et spørsmål?

Det er interessant å merke seg at uttrykket “annektering” ikke brukes av israelske myndigheter, men bare av dem som fordømmer den israelske regjeringens trekk. Det som sies i Netanyahus erklæring er at man vil “... *utvide israelsk lovgivning til å omfatte dem*” (dvs. de jødiske bosettingene). Dette uttrykket minner om det som ble valgt i 1967 da Israel etter avslutningen av Seksdagerskrigen gjenforente Jerusalem. Den gang vedtok Knesset “*Law and Administration Ordinance (Amendment No. 11) Law, 1967*” for å sikre at

israelsk lov ble gjort gjeldende i begge deler av byen. Den israelske regjeringen benyttet heller ikke den gang uttrykket “annektering,”[4] men de rettslige skritt Israel tok, gjorde det klart at man anså Jerusalem for å være en del av staten Israel.[5] Samtidig er det også klart hvorfor kritikerne insisterer på å bruke uttrykket “annektering.” Det er fordi en slik handling vanligvis anses for å være i strid med folkeretten. Prinsippet som inngår i Sikkerhetsrådets Resolusjon 242 (1967) gjelder *“det utillatelige i å tilegne seg territorium ved hjelp av krig.”*

For å klargjøre de rettslige aspektene ved Israels intensjon vil det være en fordel først å undersøke hvorvidt den foreslåtte handlingen etter folkeretten kan kvalifisere som en anneksjon. Ifølge oppslagsverket “the Oxford Public International Law Online Encyclopedia,” betyr annektering *“... tilegnelse ved bruk av makt av en stats territorium på bekostning av en annen stat. ... Annektering forutsetter effektiv okkupasjon av det angjeldende territoriet og en klar intensjon om å tilegne seg det permanent (corpus et animus). Man kan enten annektere deler av en stat eller hele dens territorium.”* [6]

Dersom vi i lys av dette reflekterer over hva som skjedde i 1967 da Israel etter Seksdagerskrigen vant kontroll over de områdene i Judea og Samaria (Vestbredden) som de nye israelske planene dreier seg om, er det ikke mulig å kvalifisere dette som en *“tilegnelse ved bruk av makt av en stats territorium på bekostning av en annen stat.”*

De områdene det gjelder var i sin helhet en del av det territoriet som var underlagt Mandatet for Palestina. Dette mandatet påla i Artikkel 2 mandatmakten å opprette et jødisk nasjonalhjem i Palestina: *“Mandatmakten skal være ansvarlig for å bringe landet inn under slike politiske, administrative og økonomiske vilkår som vil sikre opprettelsen av et jødisk nasjonalhjem, slik dette fremgår av Innledningen, samt utviklingen av selvstyrte institusjoner, og også for å sikre de sivile og religiøse rettighetene til alle innbyggerne i Palestina, uten hensyn til rase og religion.”*

Mandatet for Palestinas fortsatte rettslige gyldighet

Legg merke til at Mandatet forespeilet et nasjonalt hjemland for *det jødiske folk*, som innenfor rammen av Folkeforbundets mandatsystem var forutsatt å skulle munne ut i en uavhengig jødisk stat. Arabiske aspirasjoner for selvbestemmelse ble imøtekommet i andre mandater (Syria, Libanon og Mesopotamia (Irak)) og i det arabiske emiratet Transjordan som ble fradelt

Forslaget til avgrensning av president Trumps fredsplan - Fred for velstand (av 28. januar 2020) - er et forhandlingsutspill.

mandatområdet øst for Jordanelven. Mandatet for Palestina forutsatte vern om de sivile og religiøse rettighetene til de ikke-jødiske innbyggerne. Det var med hensikt at politiske rettigheter ikke var inkludert for disse gruppene.

I tillegg til den sentrale forpliktelsen i Artikkel 2 inkluderte mandatet Artikkel 6 som forutsatte at *“Administrasjonen for Palestina, idet den sikrer at rettighetene og stillingen til andre deler av befolkningen ikke settes til side, skal lette jødisk innvandring ... og skal oppmuntre ... til tett bosetting av jøder i landet, inkludert statsland, utmark som ikke trengs til offentlige formål.”* Det landet som omtales omfatter hele det territoriet som under Mandatet for Palestina ble avsatt til opprettelsen av det jødiske nasjonalhjemmet og følgelig til jødisk bosetting. Etter fradelingen i 1921 av mandatområdet øst for Jordanelven for å opprette Transjordan, inkluderte det landet som var tilbake for å opprette det jødiske hjemlandet, hele det geografiske området i Palestina som ligger mellom Jordanelven og Middelhavet. Dette gjelder også Judea og Samaria, inkludert den israelske siden av Jordandalen som omfattes av de israelske planene.

Etter at Israel erklærte uavhengighet 14. mai 1948, ble landet angrepet av blant andre Transjordan som ulovlig okkuperte Samaria og Judea, inkludert “Øst-Jerusalem,” som følge av en aggressiv krig. Alle jøder ble drevet ut av området og synagogene deres ble ødelagt. (Trans)-Jordan annekterte områdene i 1950, – en handling som bare ble anerkjent av Storbritannia, Pakistan og Irak. Dette innebærer at Israel i 1967 fikk kontroll over territorier som det jødiske folk hadde rett til under Mandatet for Palestina. Denne retten er fremdeles gjeldende i medhold av folkeretten slik den står i 2020.

Artikkel 80 i FN-pakten som bl.a. gjelder overgangsordningen mellom Folkeforbundets mandatsystem og FNs tilsynsområder, foreskriver at så lenge det ikke foreligger noen tilsynsavtale som gjelder for et tidligere mandatområde – og Palestina har aldri vært gjort til et tilsynsområde – skal *“... intet i dette kapittel ... anses å ha den virkning at det i seg selv på noen som helst måte endrer noen staters eller folks rettigheter eller bestemmelsene i mellomfolkelige avtaler som noe medlem av de Forente Nasjoner er part i,”*

Denne såkalte “Palestina-klausulen” i FN-pakten understøtter Israels suverenitetskrav på det tidligere mandatområdet og den beskytter den retten Mandatet ga det jødiske folk til “tett bosetting” på mandatområdet. Hvis vi dessuten anvender folkerettsprinsippet *uti possidetis juris*, må vi konkludere at de administrative grensene for Palestina på tidspunktet for

“Alle disse eksemplene viser at “Palestina” handler på det internasjonale nivå som en stat med Vestbredden og Gaza som sitt territorium, noe som har som konsekvens at statusen til disse territoriene endres i strid med Artikkel XXXI (7).”

Israels uavhengighet var grensene for Mandatet slik de var blitt demarkert av partene i rettsoppgjøret etter første verdenskrig i deres grenseavtaler.[7] Som en konsekvens av anvendelsen av dette prinsippet ble hele mandatområdet den nye uavhengige statens territorium.[8]

Ingen “annektering”

I lys av alt dette fremstår forslaget fra den israelske regjeringen som heller beskjedent. Det uttrykker bare en intensjon om å videreføre israelsk suverenitet, primært til deler av det tidligere mandatområdet hvor jøder har etablert seg i overensstemmelse med sin rett til tett bosetting. Og endelig tar det hensyn til staten Israels foregående formål om ikke å benytte uttrykket “annektering” på utvidelsen av sitt lovverk til å gjelde et område som landet allerede innehar et gyldig krav på.

Oslo-avtalene

Man kan spørre seg om den israelske regjeringen handler i overensstemmelse med Oslo-avtalene. I henhold til Artikkel V i Prinsipp-erklæringen (Oslo 1-avtalen av 1993) skal forhandlinger om permanent status omfatte slike spørsmål som bl.a. bosettinger og grenser. Dessuten sier Artikkel XXXI (7) i Interimsavtalen (Oslo 2 av 1995) at: *“Ingen av partene skal, i påvente av utkommet av forhandlingene om permanent status, iverksette eller treffe noe tiltak som vil endre statusen til Vestbredden og Gazastripen.”*

Det er mer enn ett mulig svar på dette spørsmålet. For det første kan vi resonnerer med at statusen til Vestbredden (og Gaza, men det er ikke relevant i forhold til den israelske regjeringens forslag), i prinsippet ble fastsatt av Mandatet for Palestina. I den forstand er det angjeldende territoriet rettslig sett staten Israels territorium helt fra 1948. Det forble tilfelle selv om Israel på den tiden ikke kunne utøve suverenitet over det territoriet som senere (av Jordan) ble kalt “Vestbredden” som følge av Jordans okkupasjon. Da Israel brakte territoriet under sin kontroll i 1967, var det ingenting som

endret seg med hensyn til dets status som suverent territorium under staten Israel. Heller ikke Oslo-avtalene endret den statusen. De bare opprettet et rammeverk for forhandlinger om den fremtidige statusen til territoriene (“grenser”) og innbyggerne (“bosettinger”). Partene kan gjøre avtale om å endre statusen på (deler av) Vestbredden. Som suveren stat kan Israel fritt i løpet av forhandlingene beslutte å frasi seg suverenitet over deler av sitt territorium og overføre den til en eventuell annen stat.

PLO var den første til å bryte Oslo-avtalene

Selv om det foranstående er riktig, er der et problem. Israel har så langt – med unntak av Øst-Jerusalem – ikke offisielt proklamert en eksklusiv rett til suverenitet når det gjelder Judea og Samaria (Vestbredden). Dersom man nå gjør det, vil dette kunne oppfattes som en “endring av statusen til Vestbredden,” noe som er utelukket av Artikkel XXXI (7) i Interimsavtalen.

Men selv det leder ikke nødvendigvis til den konklusjon at den israelske regjeringes forslag er i strid med folkeretten. Det er åpenbart at den annen part til Oslo-avtalene – PLO som representant for det palestinske folk – har handlet i strid med Oslo-avtalene på flere måter. Det palestinske nasjonalråd ble opprettet under avtalen som representant for den palestinske befolkningen på Vestbredden og Gaza. I likhet med PLO kan det anses som kontraherende part til Oslo-avtalene. Artikkel IX (5) i Interimsavtalen (Oslo 2) fastslår at Det palestinske nasjonalråd – opprettet under avtalen som representant for den palestinske befolkningen på Vestbredden og Gaza – ikke har noen fullmakt når det gjelder internasjonale forbindelser, inkludert opprettelse av ambassader, konsulater og andre former for utenrikspolitiske poster og stillinger i utlandet, eller til å tillate opprettet slike ting på Vestbredden eller på Gazastripen.

Hva vi ser er imidlertid at “Palestina” har opprettet diplomatisk representasjon som utøver oppgaver som ambassader i mange stater, mens mange stater har etablert sin representasjon i Ramallah. Dessuten sier Oslo-avtalene at PLO bare i begrenset grad kan slutte seg til internasjonale avtaler. På tross av denne begrensningen har “Palestina” sluttet seg til mange internasjonale traktater på forskjellige områder langt utenfor den avtalte begrensningen.

Et grelt eksempel er tilslutningen til Roma-vedtektene om Den internasjonale straffedomstol og deres anmeldelse til straffedomstolen av påståtte forbrytelser begått på Vestbredden. I tillegg kan vi observere at “Palestina” har til hensikt

“De europeiske statenes hengivenhet til den palestinske fremstillingen som fullstendig fornekker den historiske og rettslige gyldigheten av Israels krav på Judea og Samaria (Vestbredden) har ikke skapt en fredelig løsning gjennom de mange år denne konflikten har pågått.”

å bli medlemstat i en rekke internasjonale organisasjoner og på den måten late som det er en stat. Alle disse eksemplene viser at “Palestina” handler på det internasjonale nivå som en stat med Vestbredden og Gaza som sitt territorium, noe som har som konsekvens at statusen til disse territoriene endres i strid med Artikkel XXXI (7).

Slik overtredelse av Interimsavtalen (Oslo 2) fra palestinsk side gir den annen part – Israel – anledning i medhold av Artikkel 60 (1) i Wien-konvensjonen om traktatretten (1969) til å avstå fra å etterkomme (en del av) sine forpliktelser: *“En materiell overtredelse av en bilateral traktat fra en av partenes side berettiger den annen part å påberope seg overtredelsen som grunnlag for å bringe traktaten til opphør eller å stille den helt eller delvis i bero.”* Selv om vi skulle anta at denne Wien-konvensjonen i teknisk forstand ikke kommer til anvendelse når det gjelder Oslo-avtalene, ettersom de ikke er traktater inngått mellom stater, men avtaler mellom en stat og en ikke-statlig part,[9] kan man trygt holde fast ved at det underliggende generelle rettsprinsippet, *exceptio non adimpleti contractus* kommer til anvendelse når den annen part ikke overholder sin del av avtalen.

Sluttbemerkning: Jordan og EU

Formålet med artikkelen har vært en kortfattet analyse av det israelske forslaget om å gjøre israelsk lovgivning gjeldende i deler av Judea og Samaria (Vestbredden), noe som ledet til den konklusjon at det under folkeretten foreligger sterke israelske krav på disse områdene. Videre er det forståelig at de israelske myndighetene tar disse skrittene i lys av det endrede politiske miljøet i regionen.

Ikke desto mindre står Israel overfor en sterk opposisjon fra mange sider. Denne kritikken er forhastet. Kongen av Jordan burde kanskje reflektere over den rollen hans kongedømme spilte mellom 1948 og 1967 da det ulovlig angrep den nye staten Israel og senere okkuperte territorier som under

Mandatet for Palestina var avsatt til det jødiske nasjonalhjemmet.

Europeiske stater burde ha mot til å gjennomtenke sine standpunkter på ny og ta på alvor den rettslige relevansen til staten Israels fødselsattest: Mandatet for Palestina (1922) som bygger på San Remo-resolusjonen (1920). Det bør ikke oversees at både resolusjonen og mandatet i betydelig grad var skapt av europeiske stater. De burde ta som eksempel den amerikanske *visjonen* som uttrykkelig anerkjenner Israels gyldige historiske rettigheter.

De europeiske statenes hengivenhet til den palestinske fremstillingen som fullstendig fornekker den historiske og rettslige gyldigheten av Israels krav på Judea og Samaria (Vestbredden) har ikke skapt en fredelig løsning gjennom de mange år denne konflikten har pågått. Det er på tide med en forandring. De europeiske statene bør innse at det for Israel – som vi har sett – ikke er et spørsmål om *å annektere eller ikke å annektere*. For Israel som må ta hensyn til sin sikkerhet og den alarmerende veksten i antisemittisme over hele verden, er det et spørsmål om *å være eller ikke å være*. [10]

Noter:

- [1] Quoted in The Times of Israel, 20 May 2020.
- [2] Peace to Prosperity. A Vision to Improve the Lives of the Palestinian and Israeli People.
- [3] ICC-01/18.
- [4] Ruth Lapidoth, Jerusalem, past, present and future (Jerusalem, reflexions d'ordre juridique sur son passé, son présent et son futur), Revue internationale de droit comparé, 1-1996, pp. 9-33, at pp. 16-17.
- [5] See for a different view Ian S. Lustick, Has Israel annexed East Jerusalem?, Middle East Policy, Vol. V. No. 1. January 1997, pp. 34-45.
- [6] Oxford Public International Law <https://tinyurl.com/yy5e2k4q>
- [7] Abraham Bell and Eugene Kontorovich, 'Palestine, Uti Possidetis Juris, and the borders of Israel', Arizona Law Review, Vol. 58, 2016, pp. 633-692.
- [8] Land, Island and Maritime Frontier Dispute (El Salvador/Honduras, Nicaragua intervening), 1992 I.C.J. 351, 42 (Sept. 11, 1992) – the Court noted here that one of the purposes of uti possidetis juris is to avoid that there is a territory without a sovereign (terra nullius).
- [9] Article 1 Vienna Convention on the Law of Treaties
- [10] Shakespeare, Hamlet, Act III, Scene I.

Kilde: www.thinc.info/to-annex-or-not-to-annex-thats-the-question/

Alex Traiman er direktør for mediebedriften Jewish News Syndicate og sjef for dets kontor i Jerusalem.

Den store myten om israelsk annektering

Alex Traiman

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den jødiske staten er ikke i ferd med å marsjere over en grense eller å kreve så mye som en tomme nytt territorium. Tvert om, – Israels fotavtrykk i Judea og Samaria vil forbli nøyaktig det samme.

Gjennom mange uker har de vanlige kritikerne av israelsk politikk sammen med tvilsomme selvoppnevnte venner av Israel og endog enkelte langtidsvenner gått imot israelske planer om å “annektere” deler av Vestbredden.

Dette er argumentene deres: De palestinske selvstyremyndighetene vil bryte sammen. Israel vil effektivt drepe tostatsløsningen og jødene vil ende som minoritet i sin egen bi-nasjonale stat. Fredstraktaten med Jordan vil bli sagt opp. Normaliseringen med de arabiske gulfstatene vil stanse opp. Europeiske nasjoner vil innføre sanksjoner mot Israel. Demokratene i USA vil distansere seg enda mer og Trump-administrasjonen vil bli rasende.

Dette låter ganske ille. Som redaktør David Horovitz oppsummerte det i avisen *The Times of Israel*, vil en slik handling “ikke bare være skadelig for den måten vi blir oppfattet på omkring i verden, – den omskaper den måten vi presenterer oss og ser på oss selv.”[1]

Utsagnet minner om den famøse påstanden om mindreverdighet som kom fra 10 av de 12 jødiske spionene[2] som avleverte en negativ rapport til Moses og det jødiske folk akkurat idet den unge nasjonen gjorde seg klar til å gå inn i Det lovede land for første gang: “... i egne øyne var vi som gresshopper, og det var vi i deres øyne også.”[3] Den rapporten som regnes som en grunnleggende jødisk feilvurdering av kommentatorene, førte til at israelittene måtte vandre omkring i ørkenen i 40 år. Og dagen for avleveringen av speidernes rapport,

den niende dagen i den jødiske kalendermåned Av, Tisha B'Av, har vært en jødisk sørgedag gjennom århundrer.[4]

Ved å gjenoppvekke den samme bibelske frykten trer det klart frem at de moderne kritikerne er hyperopptatt av optikken ved en israelsk administrativ handling til tross for det enkle faktum at den israelske handlingen ikke vil endre fakta på bakken.

Endre status – gjøre israelsk lov gjeldende

Mange av dagens kritikere kaller Israels planlagte handling “annektering” fordi det politisk ladete uttrykket på en feilaktig måte impliserer at Israel vil marsjere over en grense og overta eiendom som det ikke har noen rett til og som ikke er under dets kontroll. Men det Israel er i ferd med å gjøre er å forandre sin egen styringsmåte og formelt gjøre israelsk lov gjeldende for de mer enn 400.000 jødiske innbyggerne som allerede bor i de strategiske landområdene som den jødiske staten har kontrollert i mange tiår.

Landområdet det gjelder representerer omkring halvparten av det territoriet som ble satt under israelsk kontroll i de nå famøse Oslo-avtalene. Dette territoriet ble betegnet som “Område C.”

“Område A” og “Område B” er under palestinsk administrativ kontroll. Hverken Israel eller det internasjonale samfunn blander seg inn i hvordan palestinerne styrer eller ikke styrer de territoriene. For tiden bor det ikke en eneste jøde i de områdene.

Jøder som bor i “Område C” er skattebetalende israelske statsborgere. De israelske myndighetene administrerer disse territoriene og holder ved like det daglige liv for sine jødiske innbyggere. Dette inkluderer basistjenester som fysisk sikkerhet, finansiering av infrastruktur, forsyning av elektrisitet og vann, asfaltering av veier og avfallstømming mv.

Det Israel vil gjøre med den nye planen er simpelt hen å demilitarisere administrasjonen av de viktigste bosettingsområdene ved ganske enkelt å fjerne det israelske forsvarets myndighet over den “sivile administrasjonen” de til nå har hatt kontroll over og som opprinnelig ble organisert for å styre bosettingene.

Planen bekrefter at Israel er trygg på sin evne til å forsvare innbyggerne i bosettingene på samme måte som de forsvarer livene til alle andre israelere. Og enda viktigere: Planen fjerner flere lag av diskriminerende byråkrati som

Utsikt over Efrat i Gush Etzion i Judea, 6. januar 2020. Foto av Hadas Parush / Flash90.

belaster jødiske bosettere som styres på en annen måte enn venner og familie som bor bare 10 minutters vei unna.

I stedet for å trenge godkjenning fra Forsvarsdepartementet for å bygge en ny boligblokk i Judea, trenger man nå for eksempel godkjenning bare fra Israels Boligdepartement som ellers regulerer slike saker over resten av den lille jødiske staten.

På samme måte som det ikke er noen som forteller de palestinske myndighetene hvordan de skal styre de områdene de administrerer, burde heller ikke "Område C" bekymre folk som ikke bor der. Når det gjelder all den kritikken som nå slynges mot Israel, er det viktig å få slått fast at den jødiske staten ikke er i ferd med å marsjere over en linje eller en grense for å kreve så mye som en tomme nytt territorium. Israel kommer ikke til å bevege en eneste soldat eller panservogn, eller å plante et flagg hvor det ikke stolt har hengt i mange tiår.

Israels plan representerer ikke en trussel mot de palestinske myndighetenes bærekraft eller mot Israels kritiske forbindelser med Jordan. Tvert om. Israels fotavtrykk i Judea og Samaria er faktisk i ferd med å bli frosset innenfor spesifikke geografiske parametere som utgjør omtrent halve størrelsen på det territoriet som Israel i dag på lovlig måte kontrollerer for å verne om den fjerne muligheten av en fremtidig palestinsk stat.

Fire års byggestans

I bytte mot amerikansk anerkjennelse og for å gi USAs nye “Fred for velstand”-plan en sjanse til å lykkes, er Israel nå beredt til å gjennomføre en fire års stans i byggevirksomheten i mange av de nøkkelområdene det kontrollerer. Ifølge vilkårene som er drøftet mellom israelske og amerikanske myndigheter, har Jerusalem lovet å iverksette byggestans for all ny jødisk infrastruktur utenfor de eksisterende bosettingsområdene.

Disse områdene er avsatt for det usannsynlige tilfellet at palestinerne vil rette seg etter de kravene som er nødvendige for å kunne opprette en stat, slik disse er fremsatt av USAs myndigheter i samarbeid med Israel. Disse kravene inkluderer en avslutning av utbetalingene på mer enn 150 millioner dollar til finansiering av terror, å stanse alle former for oppvigleri til terror, finansiell åpenhet, frie og åpne valg av president og nasjonalforsamling og fullstendig avvæpning av Vestbredden og Gazastripen som inkluderer titusener av raketter som er lagret for bruk mot Israel.

I stedet for å kritisere Israel for landets rettslige vedlikehold av de territoriene det kontrollerer, skulle kritikerne heller påvirke de palestinske myndighetene til å oppføre seg som fredsaktør.

Og mens motstanderne av Israels administrative trekk hevder at det skader mulighetene for dannelsen av en palestinsk stat, innebærer byggestoppen faktisk et vern av den muligheten. Det skjer til tross for at palestinerne vedvarende bryter Oslo-avtalene og har unnlatt å legge det mest fundamentale grunnlaget for en varig fred, for ikke å snakke om en statsdannelse.

Det er av den grunn at mange tilhengere av Israels nasjonal-konservative høyreside er så sterkt imot Trump-administrasjonens Midtøsten-visjon. Etter at man i mange år har absorbert og motstått palestinsk terror, hevder motstanderne av Trump-planen at det siste Israel trenger å gjøre nå er å gi palestinerne enda en anledning til å opprette en stat når de ikke har gjort noe som helst for å fortjene den.

Men en palestinsk stat er ikke på noen måte et automatisk resultat av den fireårige byggestoppen. En 10 måneders byggestopp i bosettingene som tidligere president Obama forlangte i 2009 gjorde ingenting for å fremme fredssaken – og Israel fikk ingenting for sitt bidrag.

USAs ambassadør til Israel, David Friedman sammen med lederen for Efrats regionalråd, Oded Revivi, og ledere for lokale myndigheter i Judea og Samaria under et besøk i landsbyen Efrat i Gush Etzion 20 februar 2020. (Foto: Gershon Elinson/Flash90)

Nå forbereder Israel byggestopp i sentrale områder i flere år. USA er villig til å imøtekomme denne gesten ved å anerkjenne israelsk suverenitet i områder som man mener sannsynligvis vil forbli deler av Israel under enhver bilateral forhandlingsløsning.

Amerikansk anerkjennelse av suverenitet kommer som følge av en nylig erklæring overfor israelske ledere fra USAs utenriksminister Mike Pompeo, hvor han har gitt uttrykk for at *“... vi vil ikke lenger se på israelske bosettinger som slike som er uforenlige med folkeretten,”* idet han tilføyde at denne konklusjonen *“... er grunnlagt på de unike fakta, historien og omstendighetene som etableringen av sivil bosetting på Vestbredden fremviser.”*[5]

De som hevder at Israel presser grensene for det amerikansk-israelske samarbeidet overser Pompeos erklæring, så vel som det faktum at det landet som Israel nå vil utøve suverenitet over ble kartlagt gjennom flere måneder av

en blandet israelsk-amerikansk komité som inkluderte USAs ambassadør til Israel, David Friedman og Israels ambassadør til USA, Ron Dermer.

USA er fullt forberedt på å anerkjenne Israels anstrengelser og vil gjøre det spesielt fordi deres ledere tror at planen er rettferdig og ikke vil skape slike mulige skadevirkninger som kritikerne av Israels politikk advarer mot.

Støtten burde ikke bare komme fra amerikanske myndigheter, men fra enhver som hevder å støtte den frie og demokratiske staten Israel.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y575pczw>

[2] <https://tinyurl.com/y3gmxk92>

[3] <https://tinyurl.com/yxc8vyg4>

[4] <https://tinyurl.com/yys7vqup>

[5] <https://tinyurl.com/yxzsms7>

Kilde: www.jns.org/opinion/the-great-myth-of-israeli-annexation/

www.israelsvenner.no

Proessen mot Israel er utgitt av Israels venner

Du kan selv være med og formidle denne kunnskapen til flere.

Boken Proessen mot Israel – hvordan folkeretten misbrukes for å delegitimere staten Israel er utgitt av et uavhengig nettverk av internasjonale folkerettsjurister og eksperter, thinc, som holder til i Haag. Den norske utgaven er oversatt og utgitt av Senter mot antisemittisme som har opparbeidet et godt samarbeid med det ekspertmiljøet i Haag. Boken tar for seg og tilbakeviser anklagene om israelske brudd på folkeretten og bør leses av alle som er opptatt av debatten om den jødiske statens plass i verdenssamfunnet.

Formålet med å utgi boken i Norge er å bistå alle som er opptatt av Israel og folkeretten med riktige og holdbare standpunkter og argumenter til personlig oppdatering, eller til bruk i den pågående offentlige debatt om bokens tema. Det er ikke nødvendig med spesialkompetanse for å lese og forstå denne boken.

**Du kan bestille boken direkte fra SMA (post@sma-norge.no),
fra Document forlag (www.documentforlag.no)
eller fra Visjon Norges Webshop (www.visjonwebshop.com).**

Israels venner i Norge har støttet trykkinngen av boken. Men i Norge er det mye dyrere å sende boken i posten enn det er å trykke den. Vi håper derfor at dere vil være med og støtte distribusjonen i Norge slik at flere kan få nytte av den og SMA får dekket mer av utgiftene.

Sammen kan vi bringe sannhet om Israel inn i det offentlige rom.

Vi takker for din støtte i visshet om at et korrekt informert folk betyr et bedre samfunn for oss alle.

Med vennlig hilsen

Michal Rachel Suissa, Leder for Senter mot antisemittisme, SMA

Bankkonto: 6242.10.60644 / Vipps: 84727

Tel: 92 29 30 36 / E-mail: post@sma-norge.no / Web: <http://sma-norge.no>

Facebook: [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no) / Twitter: [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)

Org.nr. 984 595 948

Joseph Puder er amerikansk journalist og forfatter. Han skriver for Frontpage Magazine

Argumentet for moralsk klarhet: Om antisjonisme, antisemittisme og legitim kritikk av Israel

Joseph Puder

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den israelske dagsavisen *Ha'aretz* skrev 19. mai 2020 at *“Tyskland og den palestinske selvstyremyndigheten, PA, kom med en felles uttalelse som uttrykte “alvorlig bekymring” over Israels erklærte hensikt om å starte annektering av deler av Vestbredden og Jordandalen.”* Den samme tyske regjeringen har valgt å overse Israels legale rettigheter i Judea og Samaria og iverksatt nazilignende sanksjoner mot israelske produkter fra disse jødiske samfunnene.

Tyskland har gang på gang tatt parti for Israels fiender. Tyskland var partner i den dårlige atomavtalen med Iran i 2015, og som Israel med full styrke opponerte mot fordi den gav den radikale islamske republikken en klar vei frem til atombomben. Tyskland har også vært Irans viktigste handelspartner, og ledende i avvisningen av de amerikanske sanksjoner mot ayatollahenes diktatur. Det iranske regimet har gjentatte ganger truet med å *“fjerne den jødiske staten fra kartet”*.

Tyskland opponerte også mot Trump-administrasjonens “århundrets avtale” for Midtøsten og planen for fred, og som har overveldende støtte i Israel. Den tyske utenriksminister Heiko Maas mente at Trump-planen trengte en “balansert tilnærming”. Han uttalte at *“bare en fremforhandlet to-statsløsning som er akseptabel for begge parter kan føre til en varig fred mellom israelere og palestinere”*. I hans åpenbare støtte til palestinerne, overså Maas helt Mahmoud Abbas sine gjentatte avvisninger av israelske fredsforslag, inkludert det generøse tilbudet fra statsminister Ehud Olmert i 2008, og statsminister Netanyahu sine gjentatte invitasjoner til Abbas om å komme til

Angela Merkel og Mahmoud Abbas: Det er ganske klart hvilken side Tyskland er på.

forhandlingsbordet. Abbas forkastet også Trumps fredsplan endog før den var presentert.

Tyskerne har gjort seg skyldige i historiens største forbrytelse, den industrielle likvideringen av europeisk jødedom, kjent som Holocaust. Tysklands historie er dessuten full av antisemittisk vold mot jøder. Enten det nå var under korstogene eller «hep-hep»-progromene mot jøder over hele Tyskland i 1819, klart rettet mot jødisk frigjøring. Tyskland har gjennom historien vært en ledende kilde til antisemittisme og antijødisk rasisme. I dag mens minnet om Holocaust fremdeles er friskt, lever tysk fiendtlighet overfor den jødiske staten, riktignok skjult, i beste velgående, også i det tyske utenriksdepartementet. Holdningen kommer også til uttrykk på sentrale politiske områder.

Det tyske utenriksdepartementet arbeider bak scenen for å delegitimere Israel ved å finansiere frivillige organisasjoner, NGOer, som åpent arbeider for å gjøre den jobben. Samtidig ødelegger utenriksdepartementet, uvitende eller med vilje, forholdet mellom Tyskland og Israel. Alt dette blir gjort mens Berlin kommer med erklæringer om Tysklands moralske forpliktelser overfor den jødiske staten.

Denne spenningen er kanskje et symptom på Tysklands latente antisemittisme på den ene side, og dets forsøk på å omforme seg til et nytt Tyskland for å frigjøre seg fra sin mørke fortid. Det tyske samfunnet har aldri egentlig tatt et oppgjør med sin antisemittisme etter krigen. Dagens tyskere har en unnskyldning for hånden ved å vise til at de har sonet for Holocaust ved å restaurere synagoger (som de brente og ødela i 1938 under Krystallnattens pogromer) og bygge minnesmerker for de døde jødene (som de hadde drept). Antisemittisme er imidlertid gjennomgående i det tyske samfunnet. I mer enn 20 år etter annen verdenskrig hadde omkring 100 tidligere medlemmer av Adolf Hitlers naziparti høye posisjoner i det vesttyske justisdepartementet.

En ny studie som gjennomgikk mappene til personalet i det tidligere justisdepartementet, viste at dominansen til tidligere nazitjenestemenn gjorde det mulig for dem å beskytte hverandre mot et rettslig oppgjør etter krigen. Noen av disse tidligere nazitjenestemennene deltok i den morderiske volden kjent som Krystallnatten. Tilstedeværelsen av mange nazister i etterkrigstidens tyske administrasjon skapte en følelse av fornektelse av nazistenes forbrytelser. For mange tyskere var Nürnberg-rettssakene bare “seierherrenes rettferdighet”, ikke Nazi-Tysklands barbarisme og folkemord. Dagens tyskere som ved å undertrykke sin skyld for Holocaust, praktiserer hva som minner om en “sekundær antisemittisme”. De motsetter seg at levende jøder minner dem om deres skyld. De har inntatt offerets rolle, og at det er jødene som har gjort dem til ofre. Hilda Walter, en tysk-jødisk journalist bemerket spydig: *“Det synes som om tyskerne aldri vil tilgi oss for Auschwitz.”*

Samtidig som den tyske regjeringen i dag uttrykker bekymring over den voksende antisemittismen i Tyskland, finansierer den antisemittiske NGOer. Ifølge instituttet *NGO-Monitor* heter det: *“Offisielt handler tysk finansiering om å bekjempe fattigdom, sikre mat, skape fred, demokrati og menneskerettigheter ... Men tyske penger finner veien til, blant andre, organisasjoner som fremmer anti-israelsk BDS (boikott, de-investering, sanksjoner), rettslige kampanjer, antisjonisme, enstatsvisjon, antisemittisme og vold.”*

De som utbetaler midler for å finansiere Israels fiender, er departementet for økonomisk samarbeid og utvikling (BMZ). BMZ er den fremste føderale myndighet som styrer den tyske utviklingspolitikken. Med et budsjett på 10,2 milliarder euro (2019), har BMZ tildelt de palestinske territoriene 85,7 millioner euro i 2016. Den tyske regjeringens generøsitet omfatter Applied Research Institute Jerusalem (ARIJ), en ledende gruppe som er opptatt av

“UNRWA som organisasjon er opptatt av å ødelegge den jødiske staten ved å være et hjemsted for palestinske terrorister.”

politisk krigføring mot Israel. Den fremmer BDS og kommer regelmessig med falske anklager om israelsk apartheid og rasisme, og støtter den palestinske “retten til å vende tilbake”, noe som er ødeleggende for en to-statsløsning. Miftah er en annen palestinsk organisasjon som er finansiert av tyske midler. Den anklager regelmessig Israel for å gjennomføre “massakrer”, kulturelt folkemord, krigsforbrytelser, og apartheid.

Det tyske utenriksdepartements særlig ødeleggende handling, har vært undergravingen av Foreningen for tysk-israelsk vennskap som ble grunnlagt i 1966 (et år etter at diplomatiske forbindelser ble etablert mellom de to landene). Foreningen har 50 avdelinger over hele Tyskland og mellom 5-6000 medlemmer. Foreningen var fra starten av en ikke-politisk organisasjon støttet av alle tyske politiske partier, og hadde som mål å støtte Israel. For å kunne utvide aktivitetene søkte foreningen om og mottok finansiering fra den tyske regjeringen, og den har mottatt 500.000 euro årlig fra det tyske utenriksdepartementet.

Den tyske regjeringens finansielle støtte til foreningen har en pris. Utenriksdepartementet brukte hjelpen til å få foreningen til å følge departementets politikk, som ofte motsier Tysklands påståtte opptatthet av israelsk sikkerhet. Det samme utenriksdepartementet stemmer regelmessig mot Israel i internasjonale fora, også FN.

Styret i foreningen ble beordret av utenriksdepartementet til umiddelbart å slutte å være opptatt av spørsmål som gjaldt FNs hjelpeorganisasjon, UNWRA. Tyskland er den viktigste giveren til denne organisasjonen som er opprettet spesielt bare for palestinerne (og ikke for andre flyktninger). UNRWA som organisasjon er opptatt av å ødelegge den jødiske staten ved å være et hjemsted for palestinske terrorister. Foreningen ble instruert om å konsentrere seg om kulturelle aktiviteter knyttet til en særskilt politisk leir – den israelske venstresiden.

I det som synes som et skarpt angrep mot pro-israelske aktiviteter i Tyskland, kunngjorde det tyske utenriksdepartementet at det avslutter sin finansielle støtte til et prosjekt som ble brukt av foreningen i forbindelse med pro-israelske grupper og som het “Days of Israel” - arrangert på Israels uavhengighetsdag. Aktiviteter knyttet til “Days of Israel” finner sted i større tyske byer. De omfatter taler, forestillinger, filmer og informasjonsstands som fremmer Israels sak. Det er åpenbart at det tyske utenriksdepartementet med sin slagside motsetter seg det pro-israelske budskapet som “Days of Israel” representerer. De vil heller at foreningen skal presentere et mer “balansert program”.

Unge medlemmer av foreningen som var på studietur til Israel, ble instruert av det tyske utenriksdepartementet om å unngå sivile organisasjoner som ble forbundet med det politiske høyre. De ble spesielt advart om ikke å møte jødiske “settlerne”. Imidlertid ble de oppmuntret til å møte venstreradikale organisasjoner.

Det blir stadig klarere hvilken side Tyskland støtter.

Kilde: www.frontpagemag.com/fpm/2020/06/sordid-side-germanys-moral-responsibility-joseph-puder

 	Senter mot antisemittisme er for deg som vil ha usensurert politisk analyse. Ingen “Fake news,” bare sannheten, for SMA er hverken smittet eller svekket av pressestøtte. Meld deg i dag og vær med på, og påvirke elitens dominerende ordskifte i Norge.	 SENTER MOT ANTISEMITTISME Bankgiro 6242.10.60644 Vipps 84727
post@sma-norge.no	www.sma-norge.no	

Raymond Ibrahim, forfatter av den nylig utgitte boken 'Sword and Scimitar, Fourteen Centuries of War between Islam and The West' er Shillman fellow ved David Horowitz freedom Center, Judith Rosen Friedman fellow ved Middle East Forum, og senior fellow ved Gatestone Institute.

Iran omskriver historien om muslimene og Vesten for å demonisere Israel

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den bisarre verden i den islamske republikken – og på venstresiden

Den 21. mai, “Quds Day” (offisielt kalt International Quds Day), er en årlig begivenhet som blir holdt den siste fredagen i Ramadan og som ble initiert av den islamske republikken Iran i 1979 for å uttrykke støtte til palestinerne og motsette seg sionismen og Israel. Wikipedia) hadde *Tehran Times* – som kaller seg selv “Irans ledende internasjonale dagsavis” og som ble grunnlagt i 1979, året for den islamske revolusjonen – en artikkel som viser det faktum at det å omskrive historien er en taktikk som anvendes både av islamismen og venstresiden.

To tema – begge løgner – gjennomsyrrer artikkelen i *Tehran Times*, “En verden uten sionisme som strategisk tema for den internasjonale Jerusalemdagen” skrevet av en Mohammad Hossein Niknam: 1. At islam var en avansert og mye “ønsket” kraft, og 2. at Vesten er den onde opprinnelsen til kolonialismen. Begge disse sider kommer tydelig fram i følgende utdrag:

“Kolonialismen har erfart en bitter konfrontasjon med den islamske sivilisasjon. Etter at islam vokste fram og spredte seg over hele regionen, vokste det fram en mektig sivilisasjon preget av egne kulturelle, vitenskapelige, militære og økonomiske kjennetegn. Overalt hvor den nye sivilisasjonen kom ble den ønsket velkommen av vertsnasjonene. Vesten som tilsynelatende var kristent, men som i realiteten var materialistisk og profittsøkende, oppfattet den nye sivilisasjonen som et hinder for sine koloniale prosjekter.”[1]

I den virkelige verden var det islam som “koloniserte” - for ikke å nevne permanent erobret – størsteparten av den før-islamske kristne verden, forløperen for dagens Vesten. Dette ble gjort gjennom mer enn et tusenår med voldelig jihad. Grusomhetene og masseslaveriet som er nedskrevet i kilder fra den gang – både muslimske og ikke-muslimske – får grusomhetene fra ISIS til å virke tamme.[2]

Når det gjelder den frekke påstanden om at *“hvor enn den nye islamske sivilisasjonen kom, ble den ønsket velkommen av vertsnasjonene”*, ja, hva er bedre enn å lytte til dem som faktisk opplevde at islam kom til dem?

Etter å ha listet opp talløse forferdelige grusomheter som ble begått under den muslimske invasjonen av det kristne Egypt omkring 640, konkluderte Johannes av Niku, et øyenvitne: *“Men la oss ikke si noe mer, for det er umulig å beskrive ugjerningene som muslimene begikk.”*

Omkring et århundre senere, etter å ha forklart hvordan den muslimske lederen Musa bin Nusayr *“invaderte Spania for å ødelegge det. Han ødela vakre byer, brant dem ned, dømte herrer og mektige menn til korsdøden, drepte ungdommer og barn med sverdet ... han terroriserte alle,”* konkluderte den latinske Krønike fra 754 med resignert frustrasjon: *“Hvem kan forholde seg til slike lidelser? Hvem kan regne opp slike alvorlige ulykker? Selv om hvert eneste lem ble til en tunge, ville det være utenfor menneskelig fatteevne å beskrive ødeleggelsen av Spania og de mange og store ondskapene.”*

Tre århundrer senere, etter å ha gjenfortalt talløse eksempler på islamsk terror i Armenia som tyrkerne stod bak omkring 1040, kastet Matteus fra Odessa sine hender i været i desperasjon: *“Hvordan fortelle, med en stemme kvalt av tårer, om døden til edle menn og prester hvis legemer ble etterlatt uten å bli begravet og som (derfor) ble spist av dyr, hvordan gravide kvinner med sine barn ble ført inn i persisk slaveri og dømt til evig slaveri! Det var begynnelsen på Armenias ulykke. Så lån derfor øre til denne triste fortellingen.”*

Så mye, altså, for Irans påstand om at islam bare “spredte seg” og ble ønsket “velkommen av vertsnasjonene”. Vel – to av de tre nasjonene nevnt ovenfor – Egypt og Spania – er ofte de som muslimene skryter av var mest ivrige til å “ønske islam velkommen”.

Når det gjelder Jerusalem, hovedsaken i artikkelen i *Tehran Times*, la oss se de nedskrevne tankene til Sophronius, den hellige bys patriark da den ble

erobret av islam omkring 637: *“De hevngjerrige og gudshatende sarasenerne ... strømmet inn på områder som er forbudt for dem, plyndret byer, ødela avlinger, brente ned landsbyer, tente på hellige kirker, og ødela klostre.”*

Like forvansket – eller fordreid – er *Tehran Times* sine fremstillinger av Vesten som, både før og nå, som en kolonimakt som er ansvarlig for den islamske verdens nåværende dysfunksjonalisme.

I virkeligheten koloniserte europeiske makter den muslimske verden i omkring et århundre – sammenlignet med de mer enn tusenårige jihadist-plyndringene og erobringene som Europa tidligere hadde opplevd. Dessuten hadde europeisk styre i den muslimske verden et altruistisk element – den såkalte “hvite manns byrde” – å sivilisere og hjelpe muslimene til et oppgjør med sin stammementalitet som bare levde på andre, de vantro. Når altså jihad ofte endte med slaveri, avfolkning og ødeleggelse, opphevet europeerne slaveriet og introduserte sine muslimske undersåtter for godene ved moderniteten, vitenskapelig og medisinsk fremgang, og de radikale forestillingene om demokrati og religiøs frihet.

“Med få ord”, skriver en kopter omkring årtusenskiftet om britisk styre, “kan vi si at den egyptiske stat hadde det høyeste nivå angående rettferdighet og god

orden og styring. Det fjernet religiøs fanatisme, og etablerte nesten likhet mellom sine undersåtter, kristne og muslimer, og det fjernet det meste av urettferdigheten, og det fikk til mye ved sosialt arbeid som alle innbyggere dro nytte av.”

Det er et faktum at under Vestens kulturelle innflytelse blomstret den muslimske verden og hadde framgang som aldri før, og det kan hevdes at det er den feige tilbaketrekningen av vestlig innflytelse – eller kapitulasjon for relativismen og dens mange avleggere (egentlig multikulturalisme) – som har ført den muslimske verden tilbake til fattigdom, kaos, og terrorisme.

Men når det kommer til stykket er det ingen av disse veldokumenterte fakta som betyr noe for islamske ledere. For å fremstille Israel og dets vestlige allierte som grunnårsaken til verdens problemer, kan de ikke gjøre noe annet enn å omskrive historien – slik venstreorienterte i Vesten pleier å gjøre – og det på måter som trosser enhver tro.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y5lr48rc>

[2] <https://tinyurl.com/y4k9alg9>

Kilde: <https://tinyurl.com/y692zvt9>

Av Gerhard M. Steinberg er professor emeritus i statsvitenskap ved Bar-Ilan Universitetet, og president Instituttet for NGO-forskning i Jerusalem.

Europas frivillige organisasjoners kalde krig for å “svekke pro-israelske stemmer”

Gerhard M. Steinberg

Oversatt for SMA av Elisabeth Berg

Europeiske myndigheter nekter rutinemessig for at finansieringen er politisk motivert eller spesielt rettet mot Israel.

Den kalde krigen mellom Europa og Israel om politisering av frivillige organisasjoner, NGOer, ble alvorlig trappet opp ved oppdagelsen av et belgisk strategisk dokument som gjelder finansiering for å “svekke innflytelsen til pro-israelske stemmer”.

Det er vanskelig å forestille seg finansierte NGOer med mål om å “svekke innflytelsen til pro-palestinske stemmer,” eller, for å gå utenfor vår konflikt, å “svekke innflytelsen til pro EU-stemmer” under Englands intense Brexit-debatt. Men det som oppleves absurd i andre sammenhenger er standard politikk når Israel er involvert.[1]

Målrettet å slå til mot “pro-israelske stemmer” gjennom NGO-finansiering er del av en plan (kjent som *the Joint Strategic Framework / Det felles strategiske rammeverk*) – tilrettelagt og godkjent av Belgias Departement for utviklingssamarbeid. Det er et offentlig dokument, skrevet av fem NGOer som også er hovedmottakere av midlene. Disse omfatter den katolske bistandsgruppen *Broederlijke Delen*, *Oxfam Solidarity*, *Solidarité Socialiste* og *Viva Salud*. De er ledende i anti-israelske kampanjer finansiert med midler fra belgiske skattebetalere. Fra 2017 til 2021 vil minst 8,6 millioner euro være overført til disse organisasjonene.

Den belgiske strategiske planen er nok et bevis på at europeisk finansiering av NGOer trenger grunnleggende reformer. EU og enkeltstående europeiske

regjeringer har i mange år gitt titalls millioner euro, kroner og pund årlig til israelske og palestinske NGOer klassifisert som utviklingshjelp, menneskeretter, folkerett, fred og demokrati.

Mange israelere, selv det israelske demokratiets representanter, betrakter europeisk finansiering av disse organisasjonene som en hovedkilde til politisk krigføring, inkludert bruk av juss som krigføring, boikotter og - i noen tilfeller - antisemittisme. NGOene som utarbeidet den belgiske strategiske planen er dypt involvert i propaganda som ensidig henger ut Israel. I tillegg til å slå til mot pro-israelske stemmer, omfatter planen deres "*beslutningspåvirkning på belgisk og europeiske nivå*" for kampanjer som "*Made in Illegality*" og organisering av turer til Palestina og Israel for påvirkning av beslutningstakere". "*Made in Illegality*" er et boikott-tiltak ledet av det belgiske Nasjonalt senter for utviklingssamarbeid.

Europeiske myndigheter svarer rutinemessig at denne finansiering hverken er politisk motivert eller spesielt rettet mot Israel, mens de samtidig opprettholder stramt hemmelighold som hindrer innsyn eller en opplyst debatt.

Denne politikken har imidlertid blitt vanskeligere å forsvare, spesielt etter at undersøkelser utført av *NGO Monitor* avdekket en rekke europeisk-finansierte prosjekter gjennom NGOer med forbindelser til palestinske terrororganisasjoner.

I Belgia, for eksempel, avslørte *NGO Monitor* et prosjekt finansiert av regjeringen, under planen *Det felles strategiske rammeverk*, spesifikt rettet mot "pro-israelske stemmer." Dette prosjektet drives av *Redd Barna Internasjonal Palestina* som er en propaganda-NGO med forbindelse til terrororganisasjonen Folkefronten for frigjøring av Palestina, PFLP, (som står på EUs terrorliste). [2] Som resultat av avsløringen har kritikk i Europa medført betydelige økonomiske kutt, og det Ramallah-baserte "Menneskeretter og folkerett" - et rammeverk som omfattet fire land - ble lagt ned.

Nettverket av anti-israelske NGOer har respondert med sinne. Israelske og palestinske NGOer finansiert fra Europa har tross alt nytt godt av finansiering i mange år uten tilsyn eller kritikk. I stedet for å håndtere fakta har ledere i NGO-industrien valgt en strategi som består av benektelse, konfrontasjon, ærekrenkelse og knebling. Dette er bakgrunnen for den strategiske planens mål om å "svekke pro-israelske stemmer."

EU-flagg ved hovedkvarteret i Brussel

Denne strategien er hverken tom retorikk eller teori. Under en debatt om ”sanksjoner mot Israels koloniseringspolitikk” i januar 2020 i det belgiske parlamentet, gikk representanter for paraplyorganisasjoner knyttet til partnerne for strategidokumentet ut og svertet NGO Monitor under overskriften “Okkupasjon og innskrenkede muligheter.” Det israelske forskningsinstituttet ble hengt ut som en av “de mest truende aktørene” (tydeligvis som svar på vår detaljerte informasjon om at en rekke mottakere av europeisk finansiering har kobling til terrorister). Disse tilsynelatende talspersoner for ytringsfrihet og siviltt samfunn – også de finansiert av EU og den belgiske regjering – ba EU-representanter om å “revurdere sine forhold og engasjement” med “grupper som NGO Monitor”.

Svaret fra den belgiske regjering fremhever absurditetene ytterligere. En offisiell talsmann ble sitert i en medierapport med følgende erklæring: *“Hver NGO mottar støtte, men hva de skriver i sitt dokument er del av deres frihet som et siviltt samfunns representanter. Vi utøver ikke slik kontroll over NGOer; dette er et av demokratiets hovedprinsipper.”* På intet annet område får mottakere som er finansiert av regjeringen bestemme strategi og mål uten tilsyn eller nødvendig aktsomhet.

Den regjeringsfinansierte kalde krigen mot Israel via NGOer strekker seg langt utenfor Belgia. EU og selvstendige europeiske stater gir hvert år over 100 millioner euro til slike NGO-nettverk. I de fleste tilfeller avgjøres slik finansiering under fullstendig hemmelighold, uten parlamentarisk innsyn, dokumentasjon eller offentlig debatt.

For å avslutte det absurde i å bringe grupper som driver undersøkende virksomhet til taushet under slagordet “svekke pro-israelske stemmer,” må hele finansieringsprosessen for frivillige organisasjoner i Europa endres radikalt.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y5ba773t>

[2] <https://tinyurl.com/y3gjlfn7>

Kilde: <https://www.jpost.com/opinion/europes-ngo-cold-war-to-mitigate-pro-israel-voices-636149>

Nave Dromi er direktør for the Middle East Forums kontor i Israel og leder for prosjektet "Israel seier."

Middelet er styrke – Målet er seier

Nave Dromi

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Etter den historiske erklæringen om åpning av offisielle diplomatiske forbindelser mellom De forente arabiske emirater, UAE, og staten Israel, har statsminister Benjamin Netanyahu forklart sin doktrine som han anser for å stå sentralt i dette gjennombruddet: *"Fred oppnås ut fra styrke, ikke ut fra svakhet."*[1]

Dette er et viktig utsagn fordi det lyder historisk sant, – spesielt i Midtøsten.

For at dette skal være sant, meningsfullt og føre til et paradigmeskifte, er det nødvendig å ta enda et skritt. Styrke er bare et middel til et mål – ikke et mål i seg selv. Målet må fortsatt alltid være seier, som er å nedkjempe sin fiende, det trykket man legger på sine fiender for å tvinge dem til å gi opp sine krigsmål.

Styrke, enten den er diplomatisk, militær eller økonomisk, er et viktig redskap i arsenalet til en som søker å avslutte konflikter som seierherre, men uten at motstanderen føler den styrken, vil konflikten fortsette. Det er nettopp dette poenget som gir svar på spørsmålet om hvorfor konflikten med palestinerne vedvarer.

I mer enn 100 år har palestinerne på voldelig måte motsatt seg og avvist det jødiske folks rett til å gjenopprette suverenitet i sine forfedres hjemland hvor de er urbefolkning.

En nøytral observatør kunne betrakte de to partene i 2020 og undres hvordan og hvorfor denne konflikten fortsetter. Den ene siden har svært overlegen

styrke på alle områder. Israel er medlem av OECD som er elitelaget i verdensøkonomien. Israel er en fullt ut fungerende nasjon som gjør det langt bedre enn størrelsen skulle tilsi, med et av verdens sterkeste og teknologisk mest utviklede forsvar.

Israel er et robust demokrati som forbedrer og utvikler seg diplomatisk, militært og økonomisk hvert år, på tross av koronaviruset. Israel er en levende suksess i enhver forstand.

Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, på den annen side, er økonomisk underutviklet, noe de i stor grad kan takke sin egen korrupsjon og grådighet for. PA er avhengig av bistand og hjelp fra fjern og nær og har en leder som sitter på 15. året av den 4-årsperioden han ble valgt for. PA er splittet mellom rivaliserende militante grupperinger og bruker penger og tid som besatt for å ødelegge naboen heller enn å bygge opp samfunn og økonomi. Nå blir de også forlatt av sine tidligere allierte som viser liten interesse for dem. De palestinske myndighetene er blitt et gissel i regionen mellom konkurrerende makter som er mer opptatt av den teoretiske forestillingen om palestinerne enn om den foreliggende realitet.

Dersom dette hadde vært en boksekamp, ville den vært over før den begynte. Ikke desto mindre fortsetter den fordi ingen israelsk leder har tatt det neste skritt.

Israel har tidvis vist sin styrke, men i det store og hele har man latt det palestinsk-arabiske lederskapet opprettholde sitt håp om at de fremdeles vil eksistere når Israel ikke er mer, noe som har virket utrolig for resten av verden.

Det er dette håpet som sikrer at det palestinsk-arabiske lederskapet har forblitt trofaste mot sitt mål om å ødelegge Israel heller enn å skape utvikling for sitt eget folk. Det er derfor så mye av de palestinske selvstyremyndighetenes tid, penger og ressurser er rettet mot terrorisme, avvisning og voldelighet. Dette er grunnen til at finansieringen av de palestinske myndighetene mer sannsynlig brukes til å betale månedslønn til terrorister og deres familier enn å betale lærere og sosialarbeidere.

Dette er årsaken til at palestinske barn blir lært opp til å mene at deres helter ikke må være popsangere, skuespillere og fotballstjerner som i de fleste andre samfunn, men må være selvmordsbombere, fordi de har sett hyldesten til nettopp dem på fjernsyn, i moskéer, på gata og i sportsklubbene.

Denne kultusen med tilbedelse av terror lærer opp en ny generasjon til voldelig avvísning, noe som vil fortsette til de tvinges til å revurdere. Palestinerne ser Israels styrke og de bryr seg ikke om den fordi de vet den aldri har vært, og kanskje aldri vil bli brukt mot dem. Derfor er det dette som er selve kjernepunktet i den utfordringen Israels lederskap står overfor.

En ting er å snakke om fred gjennom styrke. Det er noe helt annet å utøve den styrken på en måte som får dine motstandere til å forstå at deres voldelige opposisjon er uholdbar og deres krigsmål uoppnåelige.

Fred kan oppnås gjennom styrke, men bare styrke som fører til seier, – en seier som oppnås gjennom utøvelse av styrke – en praktisk og anvendbar styrke. Ikke en potensiell styrke som beskrives i tall og fakta, men en styrke som får dem den rettes mot til å gi opp og søke fred.

Avtalen med De forente arabiske emirater er ikke en fredsavtale fordi det aldri har vært krig mellom Israel og emiratene og de har aldri gått inn for å ødelegge Israel. De har på egen hånd kommet til å akseptere Israels nærvær og har aktivt gått inn for samarbeid med Israel i lys av regionale utfordringer og felles fiender.

Dette er helt forskjellig fra Israels forhold til palestinerne og kan ikke sammenliknes. Ikke desto mindre skaper Netanyahus ord en åpning for et nytt paradigme og en ny tenkemåte. Styrke kan skape fred, men ikke med mindre det settes ut i livet som en svært reell og nærværende trussel om bruk av styrke.

Hvis dette skjer, vil konflikten med palestinerne ta slutt, – det vil resultere i fred, og mange avtaler som den med UAE vil bli undertegnet.

Noter:

[1] www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/285437

Kilde: www.israelnationalnews.com/News/News.aspx/285459

Pinhas Inbari er en veterankorrespondent for arabiske spørsmål, tidligere kommentator for israelsk radio og Al Hamishmar-avisen. Nå arbeider han som analytiker for Jerusalem Center for Public Affairs.

Palestinerne er i et dilemma når det gjelder reaksjonen på israelske planer

Pinhas Inbari

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Israels erklærte hensikt om å utvide suvereniteten til noen territorier i Judea og Samaria, forårsaker en storm hos den palestinske selvstyremyndigheten, PA, og Jordan, og noe mindre i andre arabiske stater. Spørsmålet vi må stille er hva som kan skje på den palestinske siden dersom Israel virkelig gjennomfører planen eller tar suverenitet over deler av Vestbredden?

PA har allerede annonsert en slutt på samarbeidet om sikkerhet. Men mine diskusjoner med palestinske kilder tyder på at sikkerhetssamarbeidet fortsetter på andre måter, og styrker fra det israelske forsvaret (IDF) fortsetter å virke på PAs territorier med aksept fra palestinske sikkerhetsstyrker.

Så lenge Jordans grensepasseringer er på israelske hender, kan ikke PA rive seg løs fra sikkerhetssamarbeidet med Israel. Uten et slikt samarbeid vil PAs ledelse ikke være i stand til å krysse grensen til Jordan, og det ville skade deres bånd med den arabiske verden.

Tilbake til volden?

Er den implisitte trussel å gjenoppta terrorismen realistisk? Nei.

Arafat lanserte den annen intifada mens han hadde logistikkstøtte i Jordan, og også fra Syria, Sudan og Iran. Dagens Jordan er noe annet enn det tidligere Jordan, og jordanske sikkerhetsstyrker hindrer nå at palestinsk terroraktivitet kan bli igangsatt fra jordansk område.

Det jordanske muslimske brorskap med bånd til Det kongelige palass ønsker ingen "hamasifisering" innen Jordans grenser, og unngår å bevæpne seg selv eller tillate andre grener å følge i Hamas sine fotspor.

Palestinsk grasrot som presser på det palestinske lederskapet, her i skikkelse av Handala, en karakter som symboliserer trass. (Samidoun, 15. mai 2020)

Store arsenaler med våpen kan bli funnet i flyktningeleire på Vestbredden og byer som Yaabed, Jenin, Tulkarm og Nablus. Men dette er våpen som er beregnet på tilhengere av dissidenten Mohammed Dahlan og er reservert for den forventede voldelige kampen om makt etter at Abbas forlater scenen. Så langt har volden mot IDF stort sett vært å kaste steiner, men skytevåpnene blir tatt vare på – iallfall for øyeblikket – med tanke på interne konflikter.

Fatahs Tanzim-milits som er en kriminell organisasjon i nasjonalistisk kamuflasje, klarer seg best ved å opprettholde status quo fordi det er bra for økonomisk aktivitet. De ønsker ikke å utfordre IDF eller at Mahmoud Abbas skal gripe inn. Derfor provoserer de ikke IDF, og de utfordrer ikke Abbas så lenge palestinske sikkerhetsstyrker holder avstand til flyktningeleirene.

Overraskende nok har heller ikke Hamas noen interesse av å velte Abbas. Hamas forstår at så lenge Abbas krever full kontroll over Gaza, vil Israel ikke velte Hamas sitt styre der fordi Abbas vil fylle tomrommet. Det er en felles interesse mellom Hamas og Israel – Israel ønsker å beholde Hamas-styret i Gaza for å hindre en utvidelse av en Abbas-ledet palestinsk stat, en stat som ville ha en sikker passeringsrute mellom Vestbredden og Gaza, som ville dele Israel.

Haniyeh ved Al-Aqsa: Et maleri publisert av Irans øverste leder Khomeini som viser “Jerusalems frigjørere” i høytiden Id al-Fitr. Hamas’ Ismael Haniyeh står i fremste rekke, nr. 2 fra høyre, mellom Hizbollahs Hassan Nasrallah og, antagelig, palestineren Imam Ekrima Sabri, den tidligere stormuftien av Jerusalem. Bak Nasrallah er Ziad Nakhala, lederen for palestinsk islamsk jihad. De står under en himmelsk sky med form som den iranske generalen Qasem Soleimani.

Hvis terrorismen er begrenset og sikkerhetssamarbeidet fortsetter, hva vil da skje?

Deler av Tanzim forsøker å fordrive statsminister Mohammed Shtayyehs teknokratiske regjering nettopp fordi den har håndtert koronakrisen på en god måte. De ønsker å erstatte den med “en regjering av organisasjoner”, inkludert Hamas og Folkefronten, PFLP. Dette var kjernen i samtalene mellom Hamas-leder Khaled Mashaal og Ismail Haniyeh på den ene side, og Fatahs Abbas på den andre. Men siden da har det vært et brudd i samtalene mellom PA og Folkefronten. I mellomtiden må et bilde som ble offentliggjort av Iran og som viser Haniyeh som den palestinske lederen av al-Aksa “frigjøringen” ha kjølnet entusiasmen, om det var noen, for en avtale med Hamas.

Hvis det er slik – hva vil vi se i fremtiden fra den Fatah-ledede regjeringen, gitt begrensningene for en virkelig terrorkrig? Kanskje en annen utgave av “folkelig kamp” – steiner, molotov-cocktails og lignende, om noe i det hele tatt? I fraværet av virkelig voldelige muligheter vil PA benytte seg av diplomatisk kamp i forhandlinger med Jordan, Europa og det demokratiske parti i USA.

Kilde: <https://jcpa.org/paestinians-in-a-quandary-how-to-react-to-possible-israeli-territorial-action/>

Daniel Pipes er amerikansk forfatter og samfunnsdebattant. Han er president for The Middle East Forum og har skrevet flere bøker om konfliktene i Midtøsten og er en aktiv deltaker i offentlig debatt.

Jerusalem, Jordan og jødene

Daniel Pipes

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den palestinske selvstyremyndigheten, PA, og Hamas er beryktet for å fornekte enhver historisk eller religiøs forbindelse mellom jødene og Jerusalem. For å nevne et eksempel – Ikrima Sabri, byens mufti, kunngjorde i 2001 følgende: *“Det finnes ikke den minste antydning til at det har vært noe jødisk tempel på dette stedet en gang i fortiden. I hele byen er det ikke en eneste sten som vitner om jødisk historie.”* Denne bisarre forfalskningen, har Itamar Marcus forklart, er basert på et enkelt grep: Ta autentisk jødisk historie, *“dokumentert gjennom litteratur i tusenvis av år”*, og stryk ut ordet *jødisk* og erstatt det med *arabisk*.

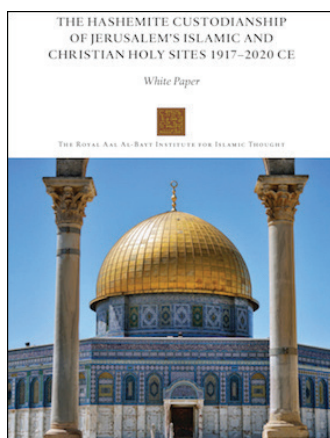
Så mye om palestinere som fornekte historien. Hva med den moderate og mer ærlige jordanske regjeringen, Israels langvarige og diskrete partner – hva sier den? Amman går ikke så langt som til å fornekte enhver jødisk forbindelse, men også de lager sin egen vri på historien.

Se eksempelvis den nylig utgitte 108-siders engelskspråklige offentlige utredning *Det hasjemittiske overoppsyn med Jerusalems islamske og kristne hellige steder 1917- 2020*, utgitt av The Royal Aal-Bayt Institute for Islamic Thought. (Aal al-Bayt betyr “husets familie” eller Muhammeds familie, den islamske profeten.)

Det er i navnet en uavhengig organisasjon, men instituttet ble grunnlagt av kong Hussein i 1980 og har siden vært ledet av et medlem av den kongelige familien. Selv om de ikke snakker om sin gode økonomi, synes de å være fullstendig avhengige av bevilgninger fra regjeringen.

Det hasjemittiske overoppsyn sier rett ut:

“Jerusalem var alltid en arabisk by.”

Omslaget på den offentlige utredningen.

“Da antikkens jøder kom, angrep, drepte og ødela de alle og alt som kom i deres vei.”

“Selv etter at de hadde erobret Jerusalem by, klarte jødene imidlertid ikke å fordrive alle de opprinnelige, arabiske innbyggerne.”

“Dagens palestinere er stort sett de direkte etterkommere av de lokale kanaanittiske arabere som var her for mer enn 5000 år siden.”

Det er imidlertid noen problemer med denne fortellingen. Den arabiske identitet går ikke 5000 år tilbake i tid; selv 3000 år er å overdrive. Kanaanittene var ikke arabere. Antikkens jøder gjorde noe mer enn å *“angripe, drepe og ødelegge alle og alt som kom i deres vei”*.

Behøver man virkelig å påpeke at Bibelen de skrev danner grunnlag for jødedommen, kristendommen og islam, og hvor tilhengerne utgjør mer enn halvparten av verdens befolkning?

Og mens DNA-bevis viser at etterkommere av kanaanitter i Palestina fremdeles lever spredt utover Midtøsten, kommer den store majoriteten av muslimer og kristne fra innvandrere. Da den irske arkeologen Robert Macalister før de mange immigrasjonene i 20. århundre i 1911 skrev, listet han allerede da opp 19 fremmede etnisiteter, i tillegg til innfødte jordbrukere og jøder i Palestina: algerier, arabere, armeniere, assyrere, bosniere, tsjerkessere, korsfarere, tyskere, grekere, italienere, kurdere, motawila, nawar, persere, romere, samaritaner, sudanere, tyrkere og tyrkomaner.

Gutenberg-bibelen minner oss om hva antikkens jøder presterte.

Det er skuffende at det hasjemittiske kongedømmet i Jordan, som ønsker å bli oppfattet som ansvarlig og moderat, kan utgi slikt nonsens i en angivelig vitenskapelig rapport.

Det er enda mer skuffende når man husker at kong Abdullah II, Jordans hersker siden 1999, har inntatt en tapper og klar holdning mot islamistene og kalt dem for *“religiøse ekstremister som søker makt ved skremser, vold og bandittvirksomhet”*. Han har også ønsket *“et dynamisk, moderat islam – et islam som tar vare på livets hellighet, hjelper de undertrykte, respekterer både menn og kvinner, og understreker alle menneskers fellesskap”*. Et islamistlignende offentlig dokument som hilses velkommen av palestinske anti-sionister, undergraver disse dristige ordene.

Den offentlige utredningen fremmer en tradisjonell islamsk imperialism. Andre ferske eksempler omfatter Recep Tayyip Erdoğans tyrkiske regjering som insisterer på at katedralen Hagia Sophia opprinnelig var en moské, muslimer som presser på for å bruke katedralen i Cordoba som moské, og den såkalte Ground Zero-moskéen nær det ødelagte World Trade Center i New York.

“Behøver man virkelig å påpeke at Bibelen de skrev danner grunnlag for jødedommen, kristendommen og islam, og hvor tilhengerne utgjør mer enn halvparten av verdens befolkning?”

Ironisk nok er det slik at det engelsk-språklige *Hasjemittiske Overoppsyn* som er myntet på et internasjonalt publikum, ødelegger mer av historien enn arabisk materiale som er beregnet på den lokale befolkningen. Eksempelvis antyder Jordans Kongelige komité for Jerusalemsaker at arabere grunnla Jerusalem for 5000 år siden uten å nevne den ondskapsfulle påstanden om at jøder “angrep, drepte og ødela alle og alt som kom i deres vei”.

Den jordanske regjeringen burde vite bedre. Hvis det å forfalske historien synes å være en liten sak, så er det virkelig ikke det. Slike feil former opinionen, påvirker regjeringer og kan kanskje føre til enda mer fiendskap.

Hvor er historikerne og teologene som kan ta et oppgjør med disse forfalskningene? Hvor er Jordans venner som kan si noe om en bedre retning? Hvor er israelerne, hemmet av et allestedsværende “underlegenhetssyndrom” som kan protestere mot denne bakvaskelsen?

Kilde: <https://www.meforum.org/61140/jerusalem-jordan-and-the-jews?utm>

Yoni Ben Menachem er spesialist på arabiske spørsmål og diplomatisk kommentator for israelsk radio og fjernsyn. Han er senioranalytiker i Midtøstenspørsmål for Jerusalem Center. Han har vært generaldirektør og sjefsredaktør for Israel Broadcasting Authority.

Nepotisme i den palestinske selvstyremyndigheten (PA) opprører folk

Yoni Ben Menachem

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

De palestinske gatene på Vestbredden summer fremdeles av de korrupsjonshistoriene som ble avslørt av Yasser Jadallah, den tidligere direktøren for den politiske avdelingen hos president Abbas.[1] For det første ble palestinske bistandsmidler stjålet av fremtredende tjenestemenn i PA, og nå kom det en ny skandale med nepotisme i det palestinske lederskapet.

Ifølge Fatah-kilder har helseminister dr. Mai al-Kaila som står nær Hussein al-Sheikh, sjef for direktoratet for sivile saker i PA og en nær medarbeider av PA-presidenten, nylig utnevnt flere slektninger av viktige tjenestemenn til sentrale embeter i det palestinske helsedepartementet.

Wa'el al-Sheikh, nevø av minister Hussein al-Sheikh, ble utnevnt til generaldirektør for helsedepartementet. Moatesem Mohsin, sønn av Jamal Mohsin, medlem av Fatah-ledelsen, ble utnevnt til direktør for helsedepartementet i Ramallah og Al-Bireh. Dr. Maha Awad, søster av den forrige helseministeren Jawad Awad, ble utnevnt til direktør for kontoret for kvinners helse.

Nyhetene om utnevnelserne ble lekket til sosiale nettverk. PA benektet det ikke, og sinnet vokste i de palestinske gatene, særlig siden PA hadde holdt igjen lønninger for titusener av sine egne arbeidere på grunn av korona-krisen. Samtidig fikk den palestinske ledelsen generøse fordeler og høye lønninger.

En bølge av fordømmelser og vedvarende kritikk fylte de sosiale nettverkene i de palestinske selvstyreområdene 23. juni 2020.

Mahmoud Habash, den øverste shariadommer i PA, fylte regjeringskontorer med sine slektninger.

Alaa Abu Diab, en satiriker, postet på sin Facebook-side en oppfordring til PA om å etablere et *“Departement for barn av viktige medlemmer i PA”* slik at PA raskt kunne utnevne slektninger. *“Gi dem lønninger og jobber, men hold dem unna helseområdene, utdanning, jordbruk og alle regjeringskontorer som berører folks liv, helse, vår fremtid og fremtidige generasjoner”*, skrev han.

Tilsynskomiteen

Raseriet blant folk flest tvang PA til en rask forklaring på disse nye utnevnelserne.

Den palestinske statsminister Mohammed Shtayyeh kunngjorde på sitt ukentlige regjeringssmøte 22. juni 2020 at en ny komité ville gjennomgå alle utnevnelser i regjeringskontorene.

Han sa at de viktigste utnevnelserne trenger godkjenning av PA-lederen Mahmoud Abbas og den palestinske regjeringen. Han hevdet at alle forfremmelser i regjeringsdepartementene ble stanset for et år siden på grunn av PAs økonomiske problemer.

Folk flest kjøper ikke forklaringene som er gitt av PA og tror ikke at det vil komme noe ut av den nylig etablerte undersøkelseskomiteen. Palestinerne tror at det hele ble gjort for å “berolige” og hindre sinnet i å vokse, og slik få hele saken til å forsvinne.

Dr. Mai Al-Kaila blir gratulert av president Abbas og statsminister Mohammad Shtayyeh ved sin utnevnelse i april 2019. Hun var medlem av Fatahs revolusjonære råd. (Facebook)

Nepotisme (favorisering av slektninger, ektefelle eller venner, og det å sette kjennskap foran kompetanse i forbindelse med utnevelser) er ikke nytt i PA. Den har eksistert siden PA ble etablert etter undertegningen av Oslo-avtalen. Men nepotismen har økt de siste årene under styret til Mahmoud Abbas.

Palestinere forklarer at PA-lederen tilgir nepotisme blant sine medarbeidere fordi han trenger deres støtte så vel som beskyttelse av sin egen korrupsjon, og for den uvanlig raske fremgangen til sine to sønner i forretningsverdenen og deres oppsamlede rikdommer.

Det finnes rikelig med eksempler på nepotisme praktisert av lederens nære medarbeidere, som f.eks. general Majed Faraj, lederen for den palestinske etterretningstjenesten, som regnes som en av kandidatene til å etterfølge Abbas.

Ifølge kilder i PA, gjør Farajs hustru tjeneste som sjef for finanstillsynet i stillingen som generaldirektør. Hennes sønn Bashar tjenestegjorde som offiser i det palestinske politiet, og ble så divisjonssjef for internasjonale og nasjonale saker ved kontoret for finansielle spørsmål.

Ifølge kilder i Fatah står Mahmoud al-Habash, rådgiver for PA-lederen, i første rekke når det gjelder praktiseringen av nepotisme i PA. Hans sønn ble utnevnt til generaldirektør for påtalemakten. Hans datter ble utnevnt til

generaldirektør for religiøse spørsmål. Hans bror ble utnevnt for å ta hånd om *Hajj*-pilegrimsreiser ved den palestinske ambassaden i Saudi-Arabia, mens en annen datter ble utnevnt til annensekretær ved den palestinske ambassaden i Tyrkia etter å ha arbeidet på hans kontor.

Mahmoud Abbas' svoger ble utnevnt, ifølge PA-kilder, til stillingen som generaldirektør for *Waaf*-kontoret.

Ifølge tjenestemenn i Fatah, har de viktige tjenestemennene Majed Faraj og Hussein al-Sheikh en avgjørende innflytelse på den palestinske utenriksministeren Riyadh al-Maliki. Al-Maliki står seg godt med PA-lederen og er ansvarlig for en rekke utnevnelser av deres forbindelser i den palestinske utenrikstjenesten.

Nepotisme er utbredt i arabiske regimer i Midtøsten, slik at palestinerne har akseptert det som en del av styret til de herskende arabere i regionen.

Dette er en av grunnene til at Mahmoud Abbas vil få problemer med støtten fra innbyggerne på Vestbredden før Israels antatte utvidelse av suverenitet. Han kan komme til å oppdage at palestinerne ikke har det travelt med å reagere på oppfordringer fra PA-lederskapet eller Fatah siden mange innbyggere har fått nok av korrupsjonen og nepotismen i PA.

Noter:

- [1] <https://jcpa.org/whistleblower-exposes-palestinian-authority-corruption/>
- [2] <https://tinyurl.com/yyx2zk7o>

Kilde: <https://jcpa.org/nepotism-in-the-palestinian-authority-angers-the-public/>

Yoni Ben Menachem er spesialist på arabiske spørsmål og diplomatisk kommentator for israelsk radio og fjernsyn. Han er senioranalytiker i Midtøstenspørsmål for Jerusalem Center. Han har vært generaldirektør og sjefsredaktør for Israel Broadcasting Authority.

Varslere avslører korrupsjon hos de palestinske selvstyremyndighetene

Yoni Ben Menachem

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Korrupsjon hos de palestinske selvstyremyndighetene, PA, opptar palestinerne på Vestbredden. Inntil nylig var “dagens skandale” den antatte korrupsjonen knyttet til et regjeringsfond etablert av PA for å understøtte ofre for koronaviruset. Palestinske innbyggere hevdet at bare Fatah-aktivister fikk støtte fra dette fondet på grunn av sine forbindelser med tjenestemenn i PA. PA benekter disse påstandene.

Men dagens samtaleemne kretser omkring den nye korrupsjonssaken i PA og kontoret til president Mahmoud Abbas.

Den 11. juni 2020 offentliggjorde nyhetsbyrået “Det palestinske senter for kommunikasjon” og den Hamas-tilknyttede *Shehab News Agency* en video med Yasser Jadallah, tidligere direktør for president Mahmoud Abbas sin politiske avdeling i PA. Her avslørte han omfattende korrupsjon i forbindelse med tyveri av fondsmidler som internasjonale organisasjoner hadde gitt til PA. Han beskrev hvordan disse fondsmidlene ble overført til private konti.[1]

Han påsto i videoen at fondsmidler i det palestinske finansdepartementet under overskriften “Hjelp fra EU og arabiske stater” i hovedsak ble overført til den palestinske presidenten og derfra til hemmelige konti som bare tre personer kjente til: President Mahmoud Abbas, hans privatsekretær fru Intesar Abu Amara og Mahmud Salameh, leder for staben ved PA-presidentens kontor.

Han hevdet at så snart disse fondene kom til kontiene ved presidentens kontor, forsvant de plutselig og ble overført til konti med fiktive navn, også konti med navnene til Mahmoud Abbas sine barnebarn.

Jadallah og Arafat (Jadallahs Facebook)

“Vi har gitt denne informasjonen til europeiske parlamentarikere,” hevdet Jadallah.

Han tilføyde at Mahmoud Abbas lytter til meningene til sin privatsekretær Intesar Abu Amara og stabsleder Mahmoud Salameh, slik at når sikkerhetssjefene Majid Faraj og Ziyad Hab al-Rih trenger midler, må de først innynne seg.

Jadallah sa at PA-lederen bestemte at hans kontoutskrifter skulle tilintetgjøres hver 6. måned, men i virkeligheten blir de ødelagt hver dag av “sikkerhetsgrunner”. Han beskyldte Mahmoud Abbas for å stjele penger fordi han vet at *“det palestinske folk er utslitt og svakt”*.

Yasser Jadallah forlot Ramallah og kom til Brussel hvor han søkte politisk asyl i Belgia. Han overleverte til EU og belgiske myndigheter alt det materialet han hadde om korrupsjonen i PA.

Han beskyldte to palestinske sikkerhetsagenter, Nizar Al-Haj og Tareq Al-Abidi, for å forfølge ham og forsøke å drepe ham etter beskjed fra Intesar Abu Amara og Mahmoud Salameh for å hindre ham i å avsløre korrupsjonen. Han hevder at han ble bortført to ganger for å øve press på ham slik at han ikke skulle avsløre hva han visste.

Dr. Maha Awad, søster av den forrige palestinske helseminister.
(Al Najah National University)

PA har valgt ikke å kommentere den offentliggjorte videoen, og har til nå ikke tatt noen rettslige skritt mot Yasser Jadallah.

Kilder i PA benekter på det sterkeste Yasser Jadallahs påstander. Tjenestemenn fra Fatah sier at han er en misfornøyd person som forsøker å oppnå noe ved å komme med løgner.

PA-president Mahmoud Abbas benekter alle påstandene om at han og hans to sønner er involvert i korrupsjon, og hans medarbeidere sier at dette er falske nyheter som hans politiske rivaler og Israel sprer for å diskreditere ham.

På samme tid, under en konferanse i Ramallah 19. desember 2019 med tittelen “Krigen mot korrupsjon,” sa PA-lederen at det palestinske kontoret som var opprettet for å håndtere korrupsjon behandlet 460 klager om korrupsjon, og at dette var en informasjon som gledet ham.

“Det finnes ingen som står over loven eller blander seg inn i hovedkvarterets arbeid”, hevdet Mahmoud Abbas.

Han oppfordret også palestinske innbyggere om ikke å nøle med å sende inn klager om antatt korrupsjon.

PA-lederen hevdet også at palestinerne er i ferd med å opprette en stat og at det derfor er nødvendig å bekjempe korrupsjon og være transparente. “Vi ønsker en rettsstat”, sa Abbas.

Mistet troverdighet for lenge siden

PA og dens ledelse har for lengst mistet troverdighet slik de palestinske innbyggerne ser det og mange av dem tror ikke på tjenestemenn fra PA, og korrupsjonshistorier i PA er vanlige å høre i de palestinske gatene.

Yasser Jadallahs video ble sirkulert via WhatsApp over alle territoriene og vekket betydelig interesse. PAs taushet om saken bidrar til å styrke mistanken om at det finnes hold i disse nyhetene.

Korrupsjonssaken er en av hovedgrunnene til at de fleste av innbyggerne på Vestbredden ikke ønsker å starte en ny intifada mot Israel, ikke minst nå når det er snakk om “anneksjon”.

De føler seg utnyttet og satt tilbake, mens den palestinske ledelsen lever det gode liv. *“Dersom Mahmoud Abbas ønsker en intifada mot Israel, burde han sende sine egne to sønner til konfrontasjonen med soldater fra IDF ved grensepasseringene”*, fortalte en palestinsk tjenestemann for utdanning til meg.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y3wzebo2>

Kilde: <https://jcpa.org/whistleblower-exposes-palestinian-authority-corruption/>

Raymond Ibrahim, forfatter av den nylig utgitte boken 'Sword and Scimitar, Fourteen Centuries of War between Islam and The West' er Shillman fellow ved David Horowitz freedom Center, Judith Rosen Friedman fellow ved Middle East Forum, og senior fellow ved Gatestone Institute.

Islam i fokus – Raymond Ibrahim drøfter Konstantinopels fall i 1453

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den 29. mai, årsdagen for den islamske erobringen av Konstantinopel, ble Raymond Ibrahim, medarbeider ved David Horowitz Freedom Center, intervjuet av Global Patriot Radio om denne hendelsens betydning.

Islams sverd erobrer den gamle kristne hovedstaden.

Den 29. mai var årsdagen for da islams sverd erobret Konstantinopel. Av alle islams erobringer av kristent territorium, var det denne som hadde den største symbolske betydningen. For ikke bare var Konstantinopel en levende og direkte forlengelse av det gamle romerske imperiet og den daværende hovedstad for det kristne imperiet (eller Bysants), – dens store murer hadde i syv århundrer hindret islam i å komme inn i Europa fra øst, fra den første arabiske beleiring av Konstantinopel (674-678). Ja, som den bysantinske historiker John Julius Norwich sier det, *“Hadde sarasenerne erobret Konstantinopel i det syvende århundre og ikke i det femtende, ville antagelig hele Europa – og Amerika – vært muslimsk i dag.”*

Da muslimske stridskrefter mislyktes igjen i den andre arabiske beleiringen av Konstantinopel (717-18), ble det å erobre den gamle kristne hovedstaden noe av en besettelse for generasjoner av kalifater og sultanater. Men det var bare da det osmanske sultanatet reiste seg – oppkalt etter dets tyrkiske grunnlegger Osman (født 1258) – at erobringen av byen som var langt bedre befestet enn noen annen i verden, ble mulig, ikke minst takket være spredningen av krutt og kanoner fra Kina til Eurasia. Omkring 1400 hadde hans etterkommere klart å invadere og erobre en betydelig del av det sørlige Balkan, og derved isolert Konstantinopel og gjort den til en kristen øy i et islamsk hav.

Så kommer sultan Mehmet, eller Muhammed II (1451-1481) – *“den dødelige fienden til de kristne”*, for å sitere en samtidig geistlig. (Note: “Mehmet” er bare en engelsk transliterasjon (gjengivelse) av den tyrkiske uttalen av “Muhammed”.) Da han ble sultan i 1451 sendte Konstantinopel en delegasjon for å gratulere ham. 19-åringen svarte med å fortelle dem hva de ønsket å høre. Han *“sverget ved guden til deres falske profet, ved den profeten hvis navn han bar,”* skrev en kristen samtidig bittert da han så tilbake på dette, og *“at han var deres venn og resten av livet ville være en venn og alliert av byen og dens hersker Konstantin (XI).”* Selv om de trodde ham, dro Muhammed fordel av *“de mest nedrige former for hykleri og bedrag”*, skrev Edward Gibbon. *“Fred var på hans lepper, men han hadde krig i hjertet.”*

Hva han skjulte i sitt hjerte ble snart åpenbart. Våren 1453 så byen hjelpeløst på da den ene osmanske bataljonen etter den andre trengte seg på og omringet Konstantinopel både til lands til sjøs. En samtidig bemerket at Muhammeds *“hær synes å være så talløs som sandkornene, spredt utover landet fra kyst til kyst.”* Det var noen hundre tusen krigere og 100 krigsskip som kom.

Få vestlige europeere kom til Konstantinopels unnsetning. Alt i alt var det mindre enn syv tusen krigere, hvorav to tusen var utlendinger, som var rede til å beskytte de kilometerlange murene, og det var bare 26 kristne skip som patruljerte havnen.

Muhammed innledet bombardementet 6. april. Selv om han forsøkte å komme over, gjennom og under murene, hadde han liten framgang. Omkring seks uker etter at han hadde startet å bombardere Konstantinopel, var han ikke kommet noe nærmere målet. Da han visste hverken ut eller inn, rådslo Muhammed med sine ledende offiserer. Selv om det var en viss diskusjon om å trekke seg tilbake, bestemte Muhammed seg til slutt for å kaste fram hver eneste mann han hadde mot murene i et siste avgjørende forsøk.

Men først måtte han oppildne sine menn.

Derfor samlet han og oppmuntret dem: *“Slik det er i alle slag, vil noen av dere dø, slik det er skjebnebestemt for den enkelte av dere,”* innledet han med å si. *“Husk løftene i koranen til deres profet når det gjelder falske krigere. Den mann som dør i slag vil legemlig komme til Paradis og skal spise sammen med Muhammed i nærvær av kvinner, vakre gutter og jomfruer.”*

Men sultan Muhammed visste at belønninger i denne verden alltid var mer ønsket enn løfter om det hinsidige. Slik Sheikh Akshemsettin tidligere hadde

“Husk løftene i koranen til deres profet når det gjelder falne krigere. Den mann som dør i slag vil legemlig komme til Paradis og skal spise sammen med Muhammed i nærvær av kvinner, vakre gutter og jomfruer.”

fortalt ham: *“Du vet jo at de fleste av soldatene (særlig de fryktede janitsjarene) faktisk med makt er blitt tvunget til å konvertere til islam. Antallet på dem som er rede til å ofre sitt liv av kjærlighet til Allah er forsvinnende lite. På den annen side – hvis de øyner muligheten til å vinne gods, så vil de kjempe til sin død.”*

“Sultanen sverget at hans krigere fikk rett til å plyndre alt, til å ta alle, mann eller kvinne, og all eiendom og alle skatter som var i byen, og at han under ingen omstendighet ville bryte sin ed,” skrev en katolsk geistlig som var tilstede. *“Han gjorde ikke krav på noe for seg selv, unntatt bygningene og bymurene; alt det andre som plyndring og fanger ville tilhøre soldatene.”*

Alle muslimer som fremdeles var uinspirert av fordelene ved nåtiden eller livet i det hinsidige, fikk en siste påminnelse: *“Hvis jeg ser noen luske omkring i teltene og ikke kjempe ved murene,”* advarte sultanen, *“vil de ikke være i stand til å unngå en langsom død,”* en henvisning til Muhammeds foretrukne form for straff, spidding (som Vlad spidderen – ‘Dracula’ – ble introdusert for da han var i garden ved sultanens hoff). Muhammeds kunngjøring ble mottatt med stor glede, og *“fra tusenvis av struper kom bølger av tordnende rop med “Allahu Akbar” og “Det er ingen annen gud enn Allah og Muhammad er hans profet!”*

“Å! Hvis du hadde hørt stemmene deres rettet mot himmelen!” undret en kristen bak muren, *“ville du blitt rammet av forbauselse ... Vi ble forbauset over en slik religiøs iver, og ba med mange tårer Gud om å være velvillig innstilt overfor oss. “All denne forferdelige skrikingen,”* kommenterte et annet øyenvitne, *“ble hørt så langt borte som Anatoliakysten 12-13 kilometer unna, og vi kristne var redde.”*

Det omfattende angrepet var fastsatt til 29. mai. Soning, renselse, bønn og faste *“ble under trussel om dødsstraff”* beordret for den osmanske leiren dagen før. Fanatikere av alle typer ble løslatt for å inspirere mennene til jihad. Vandrende *“dervisjer besøkte teltene for å oppmuntre til ønsket om martyrdom, og forsikringen om å få tilbringe en udødelig ungdom ved elver og paradisiske hager, og i armene til sortøyede jomfruer (de berømte evigunge),”* skriver en moderne historiker. Utroperne beveget seg gjennom leiren til lyden av horn:

“Hadde sarasenerne erobret Konstantinopel i det syvende århundre og ikke i det femtende, ville antagelig hele Europa – og Amerika – vært muslimsk i dag.”

“Muhammeds barn, vær ved godt mot, for i morgen skal vi ta hånd om så mange kristne at vi vil selge dem, to slaver for en dukat, og vi vil ha slike rikdommer at vi alle vil være laget av gull, og av grekernes skjegg vil vi lage hundehalsbånd, og deres familier skal være våre slaver. Så vær ved godt mot og vær klare til å dø lykkelig av kjærlighet til vår Muhammed.”

Endelig, 29. mai omkring kl. 0200 om natten slapp Muhammed alle krefter løs på Konstantinopel. Man hørte lyden fra trompeter, cymbaler og islamske krigsrop, kanonild lyste opp horisonten og kule etter kule braste inn i muren. I tillegg til alt dette bråket kom ringingen fra kirkeklokkene og alarmer. Etter den innledende bølge av kanonild, iverksatte sultanen sin strategi: *“Å angripe i bølger og uten opphold mellom friske grupper av soldater”*, hadde han fortalt sine generaler, *“inntil fienden er plaget og utslitt og derfor ute av stand til å gjøre ytterligere motstand”*.

Gang på gang, bølge etter bølge, kom hordene, og alle jaktet de på utbytte og paradis – eller bare unngå å bli spiddet på palisadene. Med stiger og kroker kjempet de, klorte seg fast og klatret på muren. *“Hvem kunne fortelle om stemmene, skrikene til de sårede, og klagene som steg opp fra begge sider?”*, erindret et øyenvitne. *“Ropene og drønnene rakk langt utenfor himmelens grenser.”*

Etter at dette hadde pågått i to timer, lå tusener av osmanenes mest offervillige angripere døde nedenfor muren. Etter at de hadde tjent sitt formål ved å slite ut forsvarerne, beordret Muhammed – nå like ved muren og mens han styrte aktivitetene med et septer i sin hånd – en annen bølge av friske anatolske tyrkere til å angripe muren. De bygget menneskelige pyramider av sine egne døde og sårede mens kanonkulene hele tiden hvinte og braste inn i muren – men til ingen nytte. Siden de holdt høyden, slo de kristne talløse soldater. *“Man kunne ikke annet enn å beundre barbarene,”* innrømmet en av forsvarerne. *“Deres hær var tilintetgjort, og likevel hadde de mot til å angripe igjen og igjen.”*

Klokken 4 om natten hadde den uopphørlige kanonilden ført til flere sprekker i muren som osmanenes elitetropper, janitsjarene som bestod av bortførte kristne gutter som var indoktrinert med jihad, dro nytte av, selv om deres tidligere medtroende ikke vek. Et øyenvitne forteller:

“Forsvarerne kjempet tappert med lanser, økser, store spyd, korte spyd og andre forsvarsvåpen. Det var kamper mann mot mann, og de stanset angriperne og hindret dem i å komme innenfor palisaden. Det var mye roping på begge sider – de blandede ropene med blasfemi, fornærmelser, trusler, angripere, forsvarere, skyttere, de som ble beskytt, de som drepte og de døende, fra dem som i vrede og sinne gjorde alle slags forferdelige ting. Og dette kunne man se der: En hard kamp mann mot mann med stor besluttomhet og med håp om de største belønninger, helter kjempet tappert. Den ene siden (osmanene) kjempet med all sin kraft for å tvinge forsvarerne tilbake, få kontroll over muren, komme inn i byen og angripe barn og kvinner og få tak i skatter. Den andre siden kjempet tappert for å drive dem bort og vokte sine eiendommer, selv om de ikke skulle lykkes i å ta vare på dem i det lange løp.”

En liten gruppe tyrkere kom inn i byen gjennom en mindre døråpning som forsvarerne hadde latt bli stående åpen under kaoset. De var raske til å heise det islamske flagget, noe som skapte bestyrtelse blant forsvarerne.

Mens han spilte på det de fryktet mest, skrek sultanen høyt: *“Byen er vår!”* og beordret sine beste janitsjarer til å storme frem. En ved navn Hassan – *“en dyrisk kjempe”* – slo alle som kom i hans vei og inspirerte andre tyrkere til å presse på bak ham. Da en velrettet sten fikk ham til å falle, fortsatte han å svinge sitt sverd mens han knelte og ble bombardert og *“overveldet av piler”* og slik ble ønsket velkommen til paradiset av evig unge og skjønne kvinner. *“Da var hele mengden av fiender på våre murer og våre styrker ble tvunget til å flykte.”* Tusener av inntrengere flommet inn og drepte de undertallige forsvarerne. Andre ble trampet ned og *“knust til døde”* av trykket fra menneskehordene.

Mens han ropte *“Byen er tapt, men jeg lever”*, rev keiser Konstantin av seg sine kongelige regalier og *“sporet sin hest og kom til stedet hvor tyrkerne kom inn i store antall”*. Med sin ganger *“drev han de vantro ned fra murene”* og med sitt *“sverd i sin høyre hånd drepte han mange motstandere, mens blodet strømmet fra hans ben og armer”*. Inspirert av sin herre ropte mennene: *“Det er bedre å dø!”* De strømmet til og ble oppslukt av den voldsomme trengselen. *“Keiseren ble fanget blant disse, falt og reiste seg igjen, men falt så enda en gang.”*

Slik “døde han ved porten sammen med mange av sine menn, som en annen vanlig mann, etter å ha hersket i tre år og tre måneder,” skrev en kronikør. Den dagen, 29. mai 1453, døde den 2206 år gamle romerske staten med ham, og “profetien”, bemerket en annen samtidig, “ble oppfylt: Det begynte med Konstantin (den store som grunnla Konstantinopel i 325) og det endte med Konstantin (XI).”

Noter:

Beretningen ovenfor er hentet fra forfatterens bok *Sword and Scimitar: Fourteen Centuries of War between Islam and the West*. Med mindre annet er anført, er alle sitatene fra samtidige øyenvitner og primærkilder dokumentert der.

Kilde: <https://www.frontpagemag.com/fpm/2020/06/islam-focus-raymond-ibrahim-discusses-frontpagemagcom/>

Raymond Ibrahim, forfatter av den nylig utgitte boken 'Sword and Scimitar, Fourteen Centuries of War between Islam and The West' er Shillman fellow ved David Horowitz freedom Center, Judith Rosen Friedman fellow ved Middle East Forum, og senior fellow ved Gatestone Institute.

Hvorfor muslimer mener at islam er en "fredens religion"

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Egyptys ledende muslimske teolog og leder, dr. Ahmed al-Tayeb, kom nylig med en beviselig løgn.[1] Den 30. april 2020 erklærte han – på sitt fjernsynsprogram som årlig vises under Ramadan og blir sett av millioner i Egypt og den arabiske verden – den store imam ved den islamske verdens mest prestisjefylte universitet, Al Azhar, at *"islam søker ikke krig eller blodsutgytelse, og muslimer kjemper bare for å forsvare seg selv"*.

Dette er en bekreftelse på den viktige konklusjonen som kom – og som er et narrespill – på en nylig avholdt mega-konferanse opptatt av å finne løsninger på "ekstremismen".[2] Konferansen fant sted i Egypt med al-Azhar som arrangør, og ble overvært av ledende representanter fra 46 muslimske nasjoner, og al-Tayeb avsluttet todagerskonferansen ved å erklære:

"Jihad i islam er ikke synonymt med kamp; det er heller slik at kampen som ble praktisert av profeten Muhammed og hans partnere er et eksempel, og hensikten er å avverge aggresjon overfor muslimer, i motsetning til å drepe dem som fornærmer i religiøse spørsmål, slik ekstremister hevder. Den etablerte sharia-læren i islam forbyr fiendskap mot dem som oppjonerer mot religionen. Å bekjempe dem er forbudt – så lenge de ikke kjemper mot muslimer."[2]

Det er unødvendig å si at slike påstander står i sterk motsetning til mer enn et årtusen med vel dokumentert islamsk lære og islamsk historie. La oss begynne med Muhammed – hans senere kriger var knapt defensive, snarere var det angrep som var ment å styrke og gjøre ham selv og hans tilhengere til herskere over ikke-muslimer. Og under de første "rettferdige" kalifer og nesten alle følgende sultaner og herskere, bestod jihad av angrep, nedslaktning,

slaveri og en regelrett erobring av ikke-muslimer som nektet å omfavne islam. Man behøver bare å se på et kart over dagens muslimske verden for å forstå at størsteparten av den – hele Midtøsten, Nord-Afrika, Tyrkia, Sentral-Asia, og så langt øst som Pakistan og enda lenger unna – ble tatt med vold i jihads navn.

Men heller enn å avskrive al-Tayeb som en tilfeldig løgner som ikke ønsker å tape ansikt, er det verdt å bemerke at noe skjer på et dypere nivå når muslimer forsøker å overbevise hverandre – i begge tilfelle henvendte al-Tayeb seg ikke til Vesten, men muslimer – om at jihad er noe defensivt.

Faktum er at den overveldende majoritet av muslimer, selv de som har en hang til terrorisme, er som folk flest opptatt av å se på seg selv og sin religion som “good guys”. Slik sett er det en underforstått enighet blant dem om alltid å presentere sin religion ved å si at den stemmer overens med en grunnleggende forståelse av rettferdighet. Dette har ført til at de har strukket seg langt, slik som det aktuelle eksemplet viser.

For eksempel blir aldri de historiske islamske erobringer omtalt som “erobringer” på arabisk og andre muslimske språk. De blir heller omtalt som *futuh*, bokstavlig talt “åpninger” for islams lys hvor man kan gå inn (eller *fatah* i entall, slik den palestinske gruppen talende nok kaller seg selv). I denne sammenheng var ethvert land som noen gang ble invadert eller tatt av muslimer gjenstand for en “altruisme” - å bringe islam til vantro som blir sett på som aggressorer som med urette motsetter seg islam.

Derfor er det slik som det hevdes i en artikkel med tittelen “Jihads visdom”, utgitt av ‘Islamske spørsmål og svar’, at jihad ikke *“bare og ganske enkelt betyr å drepe ikke-muslimer”*, heller er det slik at *“kuffar (ikke-muslimer eller vantro) som vi kjemper mot, vil selv dra nytte av jihad. Vi strever mot dem og kjemper mot dem slik at de kan komme til Allahs religion, noe som er akseptert av Ham, og som fører dem til frelsen i denne verden og den neste.”* [3]

Da forstår en hvorfor til og med sadistiske masse-mordere og pedofile som osmanen Sultan Muhammad (eller “Mehmet”) II er kjent i islamsk historieskrivning som “Muhammed åpneren” - for det var han som bragte islams lys til de motvillige innbyggerne i Konstantinopel i 1453.

Da han gjorde narr av en slik muslimsk logikk, laget dr. Ahmed Abdu Maher, en egyptisk forsker og politisk aktivist, en video hvor han stilte et hypotetisk spørsmål.[4] Hva hvis Donald Trump – i stedet for å forby innvandring fra

Glansdagene for islams ekspansjon var i sin helhet bygget på vold.

noen få terroristland (stort sett muslimske) og dermed utskjelt som “rasist” - fulgte islams “altruistiske” påstander og tilbød amerikanske muslimer tre valg: enten omvende deg til kristendommen, betal *jizya* og leve som annen-klasses borger, eller å dø?

Ville han være en rasist eller ikke? Ville han være en terrorist eller ikke? Hvordan er det så (når vi tenker oss om) at vi i vår islamske tenkning, som du underviser oss om og forteller at alle imamene har blitt enige om at de islamske åpningene (det vil si erobringer) er måten å spre islam på? Dette ordet “åpninger” (*futuhat*) – vi må tenke nøye over det! Islamske åpninger skjer med sverd og dreping.

Islamske åpninger hvor hjem, festninger og territorier ble lagt øde,... er del av et islam som du vil ha oss til å følge. Så jeg undres, herr Sheikh, herr leder av dette eller hint islamske senter i New York, ville du like å se dette gjort mot din hustru og datter? At din datter går til denne krigeren (som slave), din sønn til denne krigeren, at en femtedel av utbyttet går til kalifen og så videre? Jeg mener, er ikke dette det du henviser til som Allahs sharia?

“Man behøver bare å se på et kart over dagens muslimske verden for å forstå at størsteparten av den – hele Midtøsten, Nord-Afrika, Tyrkia, Sentral-Asia, og så langt øst som Pakistan og enda lenger unna – ble tatt med vold i jihads navn.”

Maher – denne nominelle muslimen som har sett de stygge elementene i islams historiske erobringer – er imidlertid og dessverre en sjelden forekomst i den muslimske verden. Slik skriver en amerikansk historiker om islam:

“Erobringene ble fra begynnelsen av sett på som et av de uomgjengelige bevis på islam. Å forkaste dem eller å undersøke dem kritisk – noe som ennå ikke har skjedd i den muslimske verden – ville være smertefullt for muslimer, særlig de arabisktalende. Hver gang når muslimer har forsøkt å gi avkall på militant jihad til fordel for den indre, åndelige jihad.... har minnet om erobringene og behovet for å rasjonalisere dem gjort at dette ikke har ført fram. Problemet kan være uvilligheten til å forholde seg til det faktum at erobringene egentlig var uberettigede. De var ikke en “frigjøring” og de var ikke ønsket av de ikke-muslimske folkene; de ble utholdt og til slutt akseptert.” (Understanding Jihad, p. 167)[5]

Islamske ledere som storimamen al-Tayeb – og man kan legge til hovedstrømninger i Vesten også – er opptatt av å lure muslimene om islams fortid (og derfor nåtid). Det er noe merkelig at “gjennomsnittsmuslimen” som lærer om de stygge sidene ved islams fortid, ofte faller fra i sitt hjerte og forblir muslim bare i navnet.

Med andre ord – problemet er ikke bare at mange i Vesten blir ført bak lyset om islam og dens fortid; hundrevis av millioner av “vanlige” muslimer blir også ført bak lyset – og det av samme grunn.

Noter:

- [1] <https://tinyurl.com/yynqqtgt>
- [2] <https://tinyurl.com/y4pd6kx4>
- [3] <https://islamqa.info/en/answers/21961/the-wisdom-behind-jihad>
- [4] <https://tinyurl.com/y3pbwuap>
- [5] <http://www.ucpress.edu/book.php?isbn=9780520244481>

Kilde: <https://tinyurl.com/yb2lcw6c>

Giulio Meotti, kultureddaktør for *Il Foglio*, er en italiensk journalist og forfatter.

Slaveri er utbredt i Afrika og Midtøsten – med urette anklager Vesten seg selv

Giulio Meotti

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

USA opphevet slaveriet for 150 år siden, og har en aktiv politikk overfor minoriteter. Det er landet som valgte en svart president, Barack Obama – to ganger! Men en ny bevegelse er i ferd med å rive ned det ene historiske monumentet etter det andre, som om USA fremdeles gjør afro-amerikanere til slaver.[1] Aktivister i Washington DC angrep til og med et frigjøringsmonument som fremstiller Abraham Lincoln som betalte med sitt liv for å befri slavene.[2]

I dag eksisterer slaveri fremdeles i store deler av Afrika og Midtøsten, men den selvpiskende vestlige offentligheten er intenst opptatt av bare den vestlige fortiden hva angår afrikansk slaveri, og bryr seg ikke om det virkelige, fremdeles pågående slaveri – som altså finnes og blir oversett. For dagens slaver er det ingen demonstrasjoner i gatene, ikke noe internasjonalt press, og omtrent ingen artikler i media.

“Vi må ikke glemme at arabiske muslimer har vært ledende på dette feltet,” skrev Kamel Bencheikh, en muslimsk poet i *Le Matin d’Algerie*.

“Emirer og sultaner kjøpte hele konvoier av unge svarte menn som skulle gjøres til evnukker for å passe deres haremer. Og dette fortsatte under de osmanske keiserne ... Selv i dag har Mauritania og Saudi-Arabia sitt eget Ku Klux Klan. Slaveri er fremdeles en del av dagens virkelighet i Nouakchott (Mauritania). I Riyad behøver du bare å finne de unge asiatiske jentene som potentatene ansetter som tjenere.”[3]

En undersøkelse gjort av *BBC Arabic* avdekket at hustjenere i Saudi-Arabia faktisk blir solgt online på et slavemarked som blomstrer.[4]

Ifølge Bencheikh, var George Floyds død for mange i Europa en anledning til å forvandle en ærefull kamp til et knapt forestillbart moralsk forfall.

“Slik er det på Republikkens plass i Paris eller Aveny Louise i Brussel hvor bevingjerrige bander, gjennomsyret av hat, drar fordel av de goder disse to landene gir dem og angriper historien til dem som satte dem i stand til å fri seg selv fra diktatorer”

“I Frankrike og Belgia henretter vi ikke frafalne, korsfester ikke heterodokse mennesker, eller kaster steiner på troløse kvinner, eller spytter på vranglærere”

“Denne anti-rasismen biter seg selv i halen og blir selv til rasisme. Du behøver bare å se på den rasende mengden, spyttet på deres lepper, for å innse at vi har å gjøre med folk som har kommet for å anklage den hvite mann for å ha hatt, for mer enn 100 år siden, upassende handlinger eller skammelige tanker, og som insisterer, lik ulven hos La Fontaine som sa til lammet: “Hvis det ikke blir deg, da blir det din bror” Totalitarismen er tilbake blant oss.”[5]

Han kaller det en *“stalinistisk kommunitarisme (sektersk politikk) som omskaper seg selv til en bevegelse hvor innfødte blir ofre”*. Folk som flyktet fra Bouteflika og Gadaffi, undertrykkerne og tyrannene i Kinshasa og Niamey, *“kommer og spytter ut et uforståelig hat i Paris eller Brussel.”[6]*

Bencheikhs artikkel viser hvordan en tapper gruppe av dissidenter i den islamske verden forsvarer Vesten bedre enn Vesten selv gjør. Disse dissidentene elsker friheten til å uttrykke seg og samvittighetsfriheten. De kjenner til forskjellen mellom demokrati og diktatur. De nyter godt av religiøs toleranse, pluralisme i det offentlige rom, og de kritiserer åpent den islamske praksis som de flyktet fra. De vet også at det å vekke historisk og rasistisk undertrykkelse er et farlig spill. For politisk islam er deres stemmer avslørende og ødeleggende. For vestlig multikulturalisme er de “kjetterske” og irriterende. Avisen *Le Figaro* påpekte dette paradokset: *“Om de av sine samfunn blir betraktet som “forrædere” så blir de av elitene i Vesten anklaget for “stigmatisering.”[7]*

I tidsskriftet *The Spectator*, forklarte Nick Cohen:

“I det vestlig-liberale orientalistiske syn på verden er den eneste “autentiske” muslim en barbar. Et batteri med fornærmelser rettes mot enhver muslim som sier noe annet. De kalles “nykonservative,” “innfødte informanter” og

Ifølge Ayaan Hirsi Ali, som flyktet fra hjemlandet Somalia og nå bor i USA: “Det mediene ikke forteller deg er at Amerika er det beste stedet på planeten å være svart, kvinne, homofil, trans eller hva du er. Vi har våre problemer, og vi må ta tak i dem. Men vårt samfunn og våre systemer er langt fra å være rasistiske”. (Foto av Mark Wilson / Getty Images)

“sionister”: De er like ekstreme som jihadistene de opponerer mot, eller, la oss bare erkjenne det, - de er verre”[8]

I likhet med Bencheikh, minner den algirske forfatteren Mohammed Sifaoui oss alle om at *“Mauritania, i Nord-Afrika, er det mest slavestøttende landet i dagens verden. Qatar i Midtøsten er på samme nivå, Saudi-Arabia også, under dekke av å passe på islams hellige steder.”[9]*

Forfatteren Ayaan Hirsi Ali som flyktet fra sitt hjemland Somalia og nå bor i USA, skriver:

“Hva media ikke forteller deg er at Amerika er det beste stedet på hele jorden å være svart, kvinnelig, homofil, trans eller hva du er. Vi har våre problemer og vi må gjøre noe med dem. Men vårt samfunn og vårt system er langt fra rasistisk.”[10]

Svart, kvinnelig og homofil, høydepunktet for “interseksjonalitet.” Andrew Sullivan skriver:

“Interseksjonalitet” er det nyeste akademiske vanviddet som hjemsøker amerikansk akademia. På overflaten er det en ny ny-marxistisk teori som hevder at sosial undertrykkelse ikke bare gjelder enkelte identitetskategorier – som rase, kjønn, seksuell orientering, klasse etc., men gjelder alle sammen i et forbundet system av hierarki og makt.”[11]

For de interseksjonelle aktivistene er USA verdens største undertrykker. Ikke Saudi-Arabia[12] eller Iran.[13] Hirsi Ali som flyktet fra Somalia og erfarte kvinnelig omskjæring, vet mer om undertrykking enn anti-statue-aktivistene. [14] Hirsi Ali skrev i *The Wall Street Journal*:

“Når jeg hører det bli sagt at USA fremfor alt blir definert av rasisme, når jeg ser bøker som Robin DiAngelos “White Fragility” toppe bestselgerlisten, når jeg hører om utdannere og journalister som blir sagt opp fordi de tør å stille spørsmålstegn ved påstandene til Black Lives Matter – da føler jeg meg forpliktet til å si fra Amerika ser annerledes ut dersom du vokste opp, slik jeg gjorde, i Afrika og Midtøsten.”[15]

Den algirske forfatteren Kamal Daoud som skriver i *Le Monde* og *Le Point*, ymtet frampå om dette hykleriet. “Den totale revolusjon bringer med seg et instinkt for død.”[16]

“Ifølge noen er Vesten skyldig per definisjon, vi er ikke i en situasjon hvor vi skal forandre oss, men litt etter litt i en situasjon hvor det er krav om tilintetgjørelse, gjenopprettelse av hevnens barbari.”

Daoud kaller dette “anti-vestlige sovjetlignende rettssaker”.

“Det er forbudt å si at Vesten også er stedet vi flykter til dersom vi ønsker å flykte fra urettferdigheten i vårt opprinnelsesland, diktatur, krig, hungersnød, eller simpelthen kjedsomhet. Det er på moten å si at Vesten er skyldig i alt mulig.”

I *Le Point* understreker Daoud at “med den store vekten på antirasisme, vender inkvisisjonen tilbake.”[17]

Daoud har av 20 venstreorienterte akademikere i en uttalelse i *Le Monde* blitt anklaget for “orientalistiske klisjeer” og “kolonialistisk paternalisme”. [18] Denne nye anklagen om rasisme tjener i offentligheten til å skjemme ut, merke og diskvalifisere en politiker eller intellektuell som er for frimodig i sine kommentarer om multikulturalismens ødeleggelser.

Zineb el Rhazoui, en marokkanskfødt anti-islamisk journalist som har fått dødstrusler,[19] sa nylig:

“Den eneste rasismen jeg lider under kommer fra nord-afrikanere. For folk fra Algerie er jeg en marokkansk hore. For marokkanere er jeg en algirsk hore. For begge er jeg “en jødisk hore”[20]

Arabere truer andre arabere fordi de taler sant om virkelig rasisme og islamisering. De er usynlige ofre for rasisme i Frankrike. Rhazoui hevdet at *“Frankrike er et av de mest tolerante og minst rasistiske land i verden”*[21] og at den virkelige trusselen ikke er rasisme, men kommunitarisme (hvor grupper er viktigere enn individet),[22] som også er fordømt av den franske presidenten Emmanuel Macron.[23]

Den iranske forfatteren Abnousse Shalmani, født i Teheran og som nå bor i Paris, sa til Le Figaro:

“Den nye anti-rasismen er rasisme forkledt som humanisme Det som betyr noe i denne diskusjonen er å være et offer Det forutsetter at enhver hvit person er dårlig – slik vi har sett i nedrivningen av statuer av Victor Schoelcher, foregangsmann for opphevelse av slaveriet i Martinique – og at enhver svart person er et offer.”[24]

Mens økonomen Thomas Piketty, i *Le Monde*, ba Vesten om å gjøre bot for sin koloniale fortid,[25] oppfordret den fransk-senegalesiske forfatteren Fatou Diome til å forkaste en diskurs om dekolonialisering: *“Dette er en løsning for dem som ennå ikke vet at de er frie. Jeg betrakter ikke meg selv som kolonisert. Slagordet om kolonisering og slaveri har blitt business.”*[26]

“Ideologien” er enkel: Kolonialisme blir antatt fremdeles å eksistere, folk fra tidligere koloniserte land fortsetter å være undertrykket, særlig muslimer som sies å være et mål for et “rasistisk” og “islamofobisk” hat. Ifølge dette synet er “hvite vestlige menn” alltid undertrykkere, og minoritene er alltid ofre.

En fremstående anti-rasistisk aktivist, Rokhaya Diallo, har sagt at Frankrike er “rasistisk” i en oppstilling av “den dominerende” og “den dominerte”. [27] Det er et synspunkt som ser rasisme overalt, særlig hvor den ikke finnes. Den har også ført til de mange negative følgene av multikulturalismen over hele Europa ved å gjøre det umulig å kritisere virkningen av masseimmigrasjon og islamsk separatisme. Den franske forfatter Pascal Bruckner har kalt dette for “innbilt rasisme”. [28] Det er en slags skriftestol som gjør at folk i Vesten –

selv om sannsynligvis ingen i Vesten verken var slave eller hadde en slave – til å tro at det anti-vestlige hatet er fortjent.

Grensen mellom dette marxistiske synet, hvor noen alltid må være et offer, og islamismen har blitt uklar. I bevegelsen oppkalt etter Adama Traoré, den “franske George Floyd”, vil du finne en allianse av organisasjoner som SOS Rasisme og muslimske salafister.[29-31] Menneskerettighetsorganisasjoner samarbeider også med “Unionen av islamsk samarbeid i Frankrike”, oppfattet som fundamentalistisk.[32]

Manuel Valls, tidligere fransk statsminister, sa i et intervju med magasinet *Valuers Actuelles* at “menneskerettighetsorganisasjoner er på ville veier og har åpnet dørene for Tariq Ramadan.”[33] Og dette skjer istedenfor å ta parti for de mange store muslimske reformatorer.

Ayaan Hirsi Ali skriver:

“Reformatorer som Asra Nomani, Irshad Manji, Tawfiq Hamid, Maajid Nawaz, Zuhdi Jasser, Saleem Ahmed, Yunis Qandil, Syran Ates, Bassam Tibi og Abd al-Hamid al-Ansari må støttes og beskyttes ... Disse fornyerne burde være vel så kjent i Vesten som Solsjenitsyn, Sakharov og Havel var for generasjoner siden.”[34] I stedet har såkalte menneskerettighetsorganisasjoner, politikere og media valgt å støtte politisk islam.

I kontrast til dette har en gruppe med 12 skribenter satt sitt navn under en uttalelse i det franske magasinet *Charlie Hebdo*, hvor de advarer mot islamsk “totalitarisme”. [35]

“Etter å ha beseiret fascisme, nazisme og stalinisme, står verden nå overfor en ny global totalitær trussel: Islamisme. Vi – forfattere, journalister, intellektuelle, oppfordrer til motstand mot religiøs totalitarisme og for å fremme frihet, like muligheter og sekulære verdier for alle.”

Blant de 12 som skrev under, kom 8 fra den islamske verden.

Disse anti-islamistiske muslimske intellektuelle var ikke født frie. De flyktet fra diktaturer til fordel for demokratier, hvor de fremdeles møtes med dødstrusler og overgrep, men hvor de er langt friere og stoltere av Vesten enn de vestlige som bare kjenner frihet, men som nå kjenner på en forferdelig følelse av skyld – stort sett for ting som de ikke har gjort.

Vesten ikke bare vender ryggen til de nye slavemarkedene, FNs

menneskerettighetsråd ønsker velkommen[36] stater som Sudan[37] hvor titusener av kvinner og barn fra hovedsakelig kristne landsbyer blir gjort til slaver under jihad-angrep.[38] Kenya[39] og Nigeria[40] hvor politiet sist vår reddet hundrevis av menn og gutter som var lenket på en islamsk skole.[41] Pakistan hvor kristne dømmes til å være tjenere[42] og Mauretania hvor 2 av 100 fremdeles holdes som slaver.[43] Det er det samme FNs menneskerettighetsråd som nå, takket være press fra afrikanske land,[44] ønsker å undersøke “systemisk rasisme i USA”.[45] USAs utenriksminister Mike Pompeo bemerket:

“Hvis FNs råd for menneskerettigheter var ærlig, ville det anerkjenne styrken i det amerikanske demokratiet og presse autoritære regimer over hele verden til å se på det amerikanske demokratiet som en modell og bringe sine nasjoner til det samme høye nivå for etterrettelighet og transparens som vi amerikanere anvender på oss selv.”[46]

Det er på høy tid for USA å stanse finansieringen av FN. FN blir brukt til å forlenge urettferdigheten, ikke til å stanse den.

Virkelige slavehandlere og rasister – de som mener at vestlige samfunn og verdier ikke burde finnes i det hele tatt – ser den vestlige selvpiskingen og hilser den begeistret.[47]

Noter:

- [1] <https://tinyurl.com/y5wyaemk>
- [2] <https://tinyurl.com/y5qp4bcl>
- [3] <https://tinyurl.com/y2jujzhv>
- [4] <https://tinyurl.com/yyqfxhdx>
- [5] <https://tinyurl.com/y2jujzhv>
- [6] <https://tinyurl.com/y2jujzhv>
- [7] <https://tinyurl.com/yyynsmrgj>
- [8] <https://tinyurl.com/zbuwdh2>
- [9] <https://tinyurl.com/y64u5p2x>
- [10] <https://twitter.com/ayaan/status/1270559508931084288>
- [11] <https://tinyurl.com/y27ldlua>
- [12] <https://tinyurl.com/y27ldlua>
- [13] www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-47032829
- [14] <https://tinyurl.com/y3ux4pcu>
- [15] www.wsj.com/articles/america-doesnt-need-a-new-revolution-11593201840

- [16] <https://tinyurl.com/y2bvpbz6>
- [17] <https://tinyurl.com/yxlyouyr>
- [18] <https://tinyurl.com/jafp5bw>
- [19] <https://tinyurl.com/y2prpl7t>
- [20] <https://tinyurl.com/y65lcgtf>
- [21] <https://tinyurl.com/y2tvrebm>
- [22] <https://tinyurl.com/y6jjrygg>
- [23] <https://tinyurl.com/y438ylx3>
- [24] <https://tinyurl.com/y3fbclrf>
- [25] <https://tinyurl.com/y5jf2lax>
- [26] <https://tinyurl.com/y5eds4ua>
- [27] <https://tinyurl.com/yxslhzqq>
- [28] www.grasset.fr/livres/un-racisme-imaginaire-9782246857570
- [29] <https://tinyurl.com/yy9o5n37>
- [30] <https://tinyurl.com/y6g2z3rx>
- [31] <https://tinyurl.com/yxdz9m37>
- [32] <https://tinyurl.com/y2p349vu>
- [33] <https://tinyurl.com/y464p5o4>
- [34] www.belfercenter.org/publication/islam-reformers-vs-muslim-zealots
- [35] <http://news.bbc.co.uk/2/hi/europe/4764730.stm>
- [36] <https://unwatch.org/slave-holding-mauritania-to-win-u-n-human-rights-post/>
- [37] www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/Pages/CurrentMembers.aspx
- [38] www.iabolish.org/sudan/
- [39] www.bbc.com/news/magazine-40022953
- [40] <https://tinyurl.com/prurvag>
- [41] <https://tinyurl.com/yye4uey8>
- [42] <https://tinyurl.com/yylub35y>
- [43] <https://tinyurl.com/y4ne2eey>
- [44] <https://tinyurl.com/yyokq3ge>
- [45] <https://tinyurl.com/y5opjs6t>
- [46] www.state.gov/on-the-hypocrisy-of-un-human-rights-council/
- [47] https://en.wikipedia.org/wiki/Criticism_of_the_United_Nations

Kilde: www.gatestoneinstitute.org/16195/slavery-africa-middle-east

Raymond Ibrahim, forfatter av den nylig utgitte boken *'Sword and Scimitar, Fourteen Centuries of War between Islam and The West'* er Shillman fellow ved David Horowitz freedom Center, Judith Rosen Friedman fellow ved Middle East Forum, og senior fellow ved Gatestone Institute.

Islam troner på toppen av et fjell bestående av døde europeiske kropper

Raymond Ibrahim

Oversatt for SMA av Simon Bringeland

Den 15. juni 1389 fant det sted en viktig militær konfrontasjon mellom islam og Vesten – slaget ved Kosovo. I kjølvannet av dette ble islam en dominerende kraft i Øst-Europa, og undertrykte store deler av Balkan til begynnelsen av det 20. århundre. Historien om det slaget – og hvorfor folk i dagens Øst-Europa er forsiktige overfor islam – er som følger:

Da han lå for døden i 1323 ba den tyrkiske grunnleggeren av Det osmanske imperium, Osman Bey – hans den gang lille emirat hadde sitt sentrum i den vestlige delen av Anatolia (Lilleasia) – sin sønn og etterfølger Orhan *“om å fremme islam med dine våpen”* i Øst-Europa. Dette gjorde hans sønn med iver, og den reisende Ibn Batutua, som en gang møtte Orhan i Bursa, la merke til at selv om han hadde erobret omtrent 100 bysantinske festninger, *“hadde han aldri blitt mer enn en hel måned i noen by”* fordi *“han hele tiden kjempet mot de vantro og beleiret dem”*. Kristne byer falt som dominobrikker. Smyrna i 1329, Nikea i 1331 og Nicomedia i 1337. I 1340 var hele det nordvestlige Anatolia under tyrkisk kontroll. Nå var, for å sitere en samtidig europeer, *“korsets fiender og morderne av det kristne folk, det vil si tyrkerne, skilt fra Konstantinopel av en kanal på 3-4 kilometer.”*

I 1354 klarte de osmanske tyrkerne under Orhans sønn Suleiman å krysse Dardanellene, inn mot den forlatte festningen ved byen Gallipoli, og etablerte dermed sitt første fotfeste i Europa: *“Alle kirker han så ble ødelagt eller omgjort til moskéer,”* skriver en osmansk kronikør. *“Hvor det var klokker, ødela Suleiman dem og kastet dem i ilden. Nå er det muezziner hvor klokken*

“Det kollektive minnet til øst-europeerne om den ikke altfor fjerne fortiden med og under islam burde aldri bli undervurdert når man undres på hvorfor de er mer på vakt overfor – og rett ut fiendtlig innstilt – til islam og dens immigranter sammenlignet med deres vestlige, liberale motparter.”

var.” Renset for den kristne “skitten” ble Gallipoli, som en senere osmansk bey skrøt, “den muslimske strupen som spiser alle kristne nasjoner, som kveler og ødelegger de kristne”. Fra denne forfalne, men strategisk viktige byfestningen, startet osmanene et terrorfelttog over hele området, alltid overbevist om at de gjorde Allahs gjerning. “De lever av buen, sverdet, usedelighet, og finner glede i å ta slaver, vier seg til å drepe, plyndre, ødelegge,” forklarte Gregor Palamas, en ortodoks metropolitt som ble tatt til fange i Gallipoli. Han la til: “Og ikke bare begikk de disse forbrytelsene, men til og med – hvilken villfarelse – tror de at Gud er med dem!” Etter Orhans død i 1360 og under hans sønn Murad I – den første i denne linjen til å ta tittelen “sultan” – begynte for alvor den vestlige jihad inn i Balkan, og de var ustoppelige. I 1371 hadde han annektert deler av Bulgaria og Makedonia og innlemmet dem i sultanatet og omkranset nå Konstantinopel på en slik måte at “en innbygger kunne forlate det østromerske imperiet simpelthen ved å gå utenfor byportene”.

Da var det ikke overraskende at da prins Lazar av Serbia (født 1330) slo Murads invasjonsstyrker i 1387, “ble det stor jubel blant slaverne på Balkan. Serbere, bosniere, albanere, bulgarere, vallakere og ungarere fra grenseområdene samlet seg alle omkring Lazar som aldri tidligere, fast bestemt på å drive tyrkerne ut av Europa.” Murad svarte på denne frekkheten 15. juni 1389 i Kosovo. Der kjempet en serbisk majoritetskoalisjon utvidet med ungarere, polakker og rumenske grupper, i alt 12000 mann under Lazars lederskap, mot 30000 osmaner under ledelse av sultanen selv. Til tross for den innledende skuren av tyrkiske piler, gjennomtrengte det serbiske kavaleriet de osmanske frontlinjene og ødela den venstre fløyen. Den osmanske høyrefløyen, under Murads eldste sønn Bayezid, dreide seg rundt og omringet de kristne. Det kaotiske slaget fortsatte i timevis.

Kvelden før slaget hadde Murad bønnfalt Allah om “æren å få dø for den sanne tro, martyrdøden”. En gang ved slutten av slaget ble han bønnhørt. I følge

Den tyrkiske beleiringen og ødeleggelsen av den kristne hovedstaden Konstantinopel 29. mai 1453.

tradisjonen tilbød Milos Obilic, en serbisk ridder, seg å hoppe av til osmanene på den betingelse at han, i lys av sin høye rang, fikk tillatelse til å underkaste seg selve sultanen. De bragte ham til Murad, og etter at Milos lot som om han underkastet seg, gjorde han et utfall og stakk et sverd dypt inn i magen på den muslimske krigsherren (andre kilder sier *“med to gjennomboringer som kom ut gjennom ryggen”*). Sultanens ellers langsomme vakter svarte med å hakke serberen i småbiter. Gjennomvåt av blod og blodig oppkast, levde Murad lenge nok til å se sin erkefiende, Lazar som nå var tatt til fange, bli bragt fram for ham, torturert og halshugget. En liten trøst, kanskje, som fikk den døende martyren til å smile.

Murads sønn Bayezid tok øyeblikkelig kommandoen. *“Hans første handling som sultan, ved sin fars døde kropp, var å beordre at hans bror skulle dø ved kvelning med en buestreng. Dette var Yaqub, hans medkommandant i slaget, og som hadde utmerket seg på slagmarken og var populær hos sine tropper.”* Deretter endte Bayezid slaget på avgjørende vis. Han sendte alt han hadde mot fienden, og alle kristne ble drept – men han mistet enda flere selv i denne avslutningen.

Så mange fugler samlet seg for å feste på åtslene at ettertiden husket Kosovo som “Svarttrostenes slagmark”. Selv om det egentlig var uavgjort – eller i beste fall en Pyrrhos-seier for osmanene – følte serberne, med færre menn og ressurser sammenlignet med det voksende muslimske imperiet, trykket sterkere.

I årene som fulgte etter slaget ved Kosovo ble den osmanske krigsmaskinen ustoppelig. Nasjonene på Balkan ble erobret av muslimene - og etter å ha stått imot et tusenår med jihad, falt Konstantinopel til slutt for islam i 1453 – og de forble under osmansk styre i århundrer.[1]

Det kollektive minnet til øst-europeerne om den ikke altfor fjerne fortiden med og under islam burde aldri bli undervurdert når man undres på hvorfor de er mer på vakt overfor – og rett ut fiendtlig innstilt – til islam og dens immigranter sammenlignet med deres vestlige, liberale motparter.

Som den ungarske statsminister Victor Orban en gang forklarte:

“Vi ønsker ikke å kritisere Frankrike, Belgia eller noe annet land, men vi tror at alle land har en rett til å bestemme om de ønsker å ha en stor gruppe av muslimer i sitt land. Hvis de ønsker å leve sammen med dem, så kan de det. Vi ønsker det ikke og jeg tror vi har en rett til å bestemme at vi ikke ønsker et stort antall muslimer i vårt land. Vi liker ikke konsekvensene av å ha et stort antall muslimske samfunn slik vi ser det i andre land, og jeg kan ikke se noen grunn til at andre skal tvinge oss til å finne måter å leve sammen på i Ungarn – måter vi ikke ønsker... Jeg må si at når det gjelder å bo sammen med muslimske samfunn, så er vi de eneste som har erfaringer fordi vi hadde anledning til å få disse erfaringene gjennom 150 år. Og de årene – fra 1541 til 1699 – da det islamske osmanske imperiet okkuperte Ungarn – er fulle av massakrer, slaveri og voldtekter av ungarere.”[2]

Beretningen ovenfor er hentet fra forfatterens nye bok *Sword and Scimitar: Fourteen Centuries of War between Islam and the West*. [3]

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y39lkpyp>

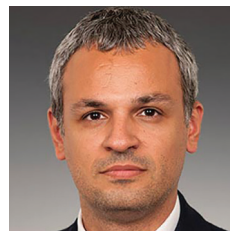
[2] <https://tinyurl.com/yybxwx6m>

[3] <https://tinyurl.com/y66akeyf>

Kilde: <https://tinyurl.com/y4vtczzo>

Professor Emmanuel Karagiannis er tilknyttet avdelingen for forsvarsstudier ved King's College i London

Fem grunner til at Vesten vil miste Tyrkia

Emmanuel Karagiannis

Oversatt for SMA av Per Antonsen

Den amerikanske eliten har lenge lidd under syndromet “Hvem tapte det landet?” Det begynte med Truman-administrasjonen som mislyktes i å hindre den kommunistiske overtakelsen av Kina i 1949. Deretter fikk president Kennedy skylden for Fidel Castros seier på Cuba i 1959. Nixon-administrasjonen opplevde Sør-Vietnams sammenbrudd i 1975 og president Carter greide ikke å redde sjahen fra den iranske revolusjonen. Til tross for denne historiske bakgrunnen er det mange amerikanske politikere – republikanere så vel som demokrater – som nekter å akseptere det åpenbare: Tyrkia dreier bort fra Vesten. Her er fem grunner til at det skjer:

For det første: Tyrkia er i rask endring. Islamiseringen av landet er en prosess som kommer nedenfra snarere enn ovenfra i samfunnet. Tyrkere fra det indre av Anatolia som tenderer til å være mer konservative og religiøse har høyere fødselsrater enn de vestliggjorte tyrkerne i Istanbul og på kysten av Egeerhavet. Mange av dem betrakter nå den sekularismen som ble innført av Kemal Atatürk som en importert politisk orden som overser landets rike islamske arv.

Som andre populistiske ledere lytter president Recep Tayyip Erdoğan nøye etter den folkelige stemningen. Hans antiamerikanske, antieuropeiske og noen ganger antisemittiske retorikk har gjort ham populær blant mange religiøse tyrkere. Tross alt betrakter landet seg som arvtakeren etter Det osmanske imperiet. Gjennom fem hundre år var Istanbul setet for kalifatet, og den osmanske sultanen ble ansett som leder av den muslimske verden.

Erdoğan's Tyrkia ønsker å spille den samme rollen, noe man kan legge merke til i hans støtte til Det muslimske brorskap, Hamas og andre islamistiske grupper.

For det annet: Utbruddet av borgerkrigen i Syria har ført til en dramatisk revitalisering av det kurdiske spørsmål. I november 2013 sendte opprettelsen av Den autonome kurdiske regionen Rojava sjokkbølger gjennom Ankara. Tyrkia lider fremdeles under traumatiske minner om Sévres-traktaten etter nederlaget i Første verdenskrig som krevde opprettelsen av et uavhengig Kurdistan. Den nye staten ville ha vært skilt ut fra det slagne osmanske imperiet.

Erdoğan har ofte anklaget USA for å støtte kurdisk nasjonalisme og overse tyrkisk følsomhet omkring dette spørsmålet. Tyrkiske medier fremstiller USA som en arrogant alliert som dolker dem i ryggen. Ankara mistenker også Israel for å oppmuntre de irakiske kurderne til å erklære en statsdannelse. Tyrkisk mistenksomhet vil bare vokse ettersom Vesten ikke er i stand til å la kurderne i stikken. Å være en del av Vesten tjener derfor heller ikke Tyrkias interesser særlig godt i Syria.

For det tredje: USAs gradvise tilbaketrekking fra Midtøsten og Russlands tilbakekomst den senere tiden har endret den regionale sikkerhetsdynamikken. Det tyrkiske lederskapet føler seg mindre forpliktet til å følge en pro-vestlig kurs i Trump-verdenen med taktisk tilpasning og strategisk usikkerhet. Tyrkia ser nå på seg selv som en voksende makt med en stor økonomi (blant de 20 ledende i verden) og en sterk militærmakt (den nest største i NATO) som er i stand til å utkjempe og vinne kriger. Tyrkiske væpnede styrker har faktisk gjennomført vellykkede kampanjer i Irak, Syria og Libya uten amerikansk oppbakking.

Tyrkias voksende selvtillit kommer også klart frem av opprettelsen av militære baser i Qatar og Somalia som ligger langt borte. Enda viktigere er at Tyrkias forsvarsindustri har vokst kraftig de siste fem årene og representerer nå en høyteknologisk økonomisk sektor verd mange milliarder dollar. Erdoğan's Tyrkia har tillit – kanskje vel mye – til sin evne til å håndtere utfordringer utenfra.

For det fjerde: Tyrkias stadig sterkere bånd til Russland er hverken taktiske eller tilfeldige. Geopolitiske overveielser kan delvis forklare Tyrkias farvel til sin pro-vestlige orientering. Til tross for landets iøynefallende tilbakevending

Sulaymaniya-moskéen i Istanbul i solnedgang. Foto via pickpik

til Midtøsten, er Russland bestemt på å fokusere på den arktiske regionen. Klimaendring vil redusere Moskvas behov for adgang til det varme Middelhavet. Putin har kalt Arktis "... den viktigste regionen for Russlands fremtid." [1] De geopolitiske teoriene til Nicholas Spykman (Rimland 1942) og George Kennan (Containment 1947) vil være avleggs når Nordishavet blir seilbart. Følgelig har Ankara mindre å frykte fra Russlands militære tyngde. Tyrkias medlemskap i NATO ville følgelig kunne bli irrelevant, om ikke et hinder for en stadig mer revisjonistisk utenrikspolitikk.

For det femte: Tyrkia er i ferd med å bli et autoritært land. Tyrkia har en lang tradisjon for tilnærming til Vesten, men befinner seg nå på gli hvor rettsstatens prinsipper har stadig trangere kår og maktfordelingsprinsippet er blitt utydelig. Etter et mislykket kuppforsøk i 2016 ble titusener arrestert og mistet jobbene sine under en endeløs politisk heksejakt. Dessuten er Tyrkia et av verdens ledende land når det gjelder fengsling av journalister. [2] Bare Kina er verre.

Å oppnå medlemskap i EU må anses som umulig. I en tid hvor informasjonen strømmer fra Internett, kan ikke NATO i lang tid ta seg anledning til å overse overgrepene og bruddene på menneskerettighetene hos et av sine medlemsland.

Man bør ikke ha illusjoner. Vesten har en synkende innflytelse over Tyrkia og må forberede seg på det verste hvor Tyrkia i en ikke altfor fjern fremtid slutter seg til en anti-vestlig allianse. Heldigvis er det tre land i det østlige Middelhavet som kan fungere som en bastion for demokrati og vestlige idealer. Hellas, Israel og Republikken Kypros representerer Amerikas beste mulighet for å opprettholde innflytelse i regionen.

Noter:

[1] <https://tinyurl.com/y5yhumnf>

[2] <https://www.nytimes.com/2019/12/11/world/china-turkey-journalists.html>

Kilde: <https://besacenter.org/perspectives-papers/west-loses-turkey/>

Proessen mot Israel er utgitt av Israels venner

Du kan selv være med og formidle denne kunnskapen til flere.

Boken *Proessen mot Israel* – hvordan folkeretten misbrukes for å delegitimere staten Israel er utgitt av et uavhengig nettverk av internasjonale folkerettsjurister og eksperter, thinc, som holder til i Haag. Den norske utgaven er oversatt og utgitt av Senter mot antisemittisme som har opparbeidet et godt samarbeid med det ekspertmiljøet i Haag. Boken tar for seg og tilbakeviser anklagene om israelske brudd på folkeretten og bør leses av alle som er opptatt av debatten om den jødiske statens plass i verdenssamfunnet.

Formålet med å utgi boken i Norge er å bistå alle som er opptatt av Israel og folkeretten med riktige og holdbare standpunkter og argumenter til personlig oppdatering, eller til bruk i den pågående offentlige debatt om bokens tema. Det er ikke nødvendig med spesialkompetanse for å lese og forstå denne boken.

**Du kan bestille boken direkte fra SMA (post@sma-norge.no),
fra Document forlag (www.documentforlag.no)
eller fra Visjon Norges Webshop (www.visjonwebshop.com).**

Israels venner i Norge har støttet trykkin-
gen av boken. Men i Norge er det mye
dyrere å sende boken i posten enn det er å
trykke den. Vi håper derfor at dere vil være
med og støtte distribusjonen i Norge slik at
flere kan få nytte av den og SMA får dekket
mer av utgiftene.

Sammen kan vi bringe sannhet om Isra- el inn i det offentlige rom.

Vi takker for din støtte i visshet om at et ko-
rrekt informert folk betyr et bedre samfunn
for oss alle.

Med vennlig hilsen

Michal Rachel Suissa, Leder for Senter mot
antisemittisme, SMA

Haag-initiativet for internasjonalt samarbeid

Proessen mot Israel

Hvordan folkeretten
misbrukes
for å delegitimere
staten Israel

Matthijs de Blois og Andrew Tucker

Bankkonto: 6242.10.60644 / Vipps: 84727

Tel: 92 29 30 36 / E-mail: post@sma-norge.no / Web: <http://sma-norge.no>

Facebook: antisemittisme.no / Twitter: @antisemittisme

Org.nr. 984 595 948

ND-eindom AS

Kjøp av
eindom

Kontakt:
90065000
Seiersten Sentrum 3
1443 Drøbak

Husk jødene i ditt testamente

Du kan gi en testamentarisk gave til Senter mot Antisemittisme (SMA)

Under Holocaust mistet jødene så å si alt de eide. I Norge måtte jødene undertegne et skjema der "De sa seg enig i" at alt de eide ble beslaglagt, før de ble sendt i døden. ("Lov av 26. oktober 1942 om inndragning av formue som tilhører jøder"). I den islamske verden ble ca. 870.000 jøder kastet ut og alt de eide ble konfiskert av regimene og mobben.

Jødene trenger din hjelp til å bygge sitt land og til å sikre sin fremtid. Vi i SMA arbeider med å forebygge jødehatet, men ønsker ikke å være avhengig av statlige eller politisk betingede midler.

Forebygging av jødehatet og kampen for den jødisk-kristne arven er et langsiktig arbeid som krever mye tålmodighet, kunnskap og økonomiske midler.

Ved å tilgodese SMA i ditt testamente kan du være med og påvirke positivt til en bedre fremtid for både jøder og kristne.

Om du vil, kan SMA opprette et legat, kalt opp etter deg. Avkastningen av arven din skal brukes til å betale senterets arbeid og gi humanitær hjelp til dem som virkelig trenger det i Israel.

Senter mot Antisemittisme (SMA) kan være behjelpelig med de formelle aspektene, om ønskelig.

Takk for at du vil være med oss i vår kamp mot jødehatet.

Dr. Michal Rachel Suissa, leder for SMA

Senter mot antisemittisme (SMA)
Øvre Ullern terrasse 51, 0380 Oslo
Org.nr.: 984 595 948

Telefon (+47) 92 29 30 36
E-mail post@sma-norge.no
Web www.sma-norge.no

Facebook [antisemittisme.no](https://www.facebook.com/antisemittisme.no)
Twitter [@antisemittisme](https://twitter.com/antisemittisme)
Bankgiro 6242.10.60644
Vipps 84727

Besøk vår hjemmeside og hold deg informert!

For deg som vil skille mellom løgn og sannhet i dagens mediebilde.

For deg som vil skille mellom propaganda og informasjon.

For deg som leter etter sannheten som er tildekket.

www.sma-norge.no

Willy Gjøsund, SMAs web-ansvarlige

SENTER MOT
ANTISEMITTISME